

אונקלום

עיט כמדבר ים תקת

א' יט א' וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן
ליאמר ב' זאת חקמת התורה אשר ציינה
יהוה לאמר דבר א' אל-בני ישראל
ויקחו אלה פורה ארמה תמיימה אשר

卷之三

לכט בחרב

א) הוגלה דברים, מלהן (ויק' כ"ס י"ד) הַל פועו חִס הָא
חֲמֵי, וצערתים רגש ה' ב' שלג ישו מונין הַל יְשָׁרֶל נ
פִּירְסָ"י נְסֹן (יסע' מ"ט כ"ז) וסכלני הַל מוֹעֵן הַל
בְּרָס ע"ל, ונוימול ק"ז: ד"ה שפטן פירס"י ו"ל יְגַד
הרע מציב עליסת מצונגה לטשטוחה הַל יְשָׁרֶל ולומר
שפטומורה הַל מִמְּנָה יְמִינָה חֻנָּמָל נְלָל נְכָמָל גְּנָן
קָרְם הַל אַיְלָה עַלְיכָם אַיְלָה^{ל'}: ב' מושגנזה, ולמה נכס
שיינו נשואות: משבון... ואון רעכבי...).

卷之三

יב) ב. **זאת** חקת כתובות. נויך לדעת ממה כינס למשה זו כס כללות כתובות, שכך לו נומך יהם מוקב וננו' לו יהם חקת כתובות יהש ה' מחקת כתובות מדין יהממו (שםות י"ג) יהם סקם כספת, והין לו מרן שבתיכון לכניין מסכת יהפ' פורה לעטוק כתובות, כי לו כן מליינו להלן סהממו (ברכות כ"ג). יהודיתו היה דכני

אברהם

א) וכמו נזכר פלאס פון זוקן טומלט כב.

אונקלום

מוֹמָא דְּאַסְלִיק עֲלֵה נִירָא:

רְפָאָה בַּמִּדְבָּר יִשְׂרָאֵל חֲנַת

וַיְנַתְּחָם אֶתְהָן אֶל-אֱלֹעֹור הַבָּחוֹן אֲזִרְבָּה מָמֵן אֲשֶׁר לֹא-עָלָה עַלְיהָ עַל:

אלקטראן

१८५

אדרת החרוב

על כدوיסט, הווומס כי סול זס סימן פגנורה
הכוויס, חמוייס נולין צער צחוה, וכן למאו ז"ל
(פרק פ"ב) ז' פערות צחרות פומלום לוחה, ולמ'
פערותיך לנד' לאג' הפלוט קרייס וטלפייך נויליכס
לכוויס (בז'), האכל צחרות ווינ' זויך לומר
לענות פומלום, האר לא עלא עליים שעל כי כטעל
יימתק כדויסט צפוד מלהמלס (ברכות כ'). יסוריין
ממיהקון כל עונתוין כל חדס בסיס צמיהים כדויסט,
גנס צליפפה צלה סול צמיה כדייסט, ובכתקנזהו

ג. וגנתתם לומד. חומר הותק"י) לפי מה שכתבנו ר' ז"ל (פרק פ"ז) במשמעותו של מושג פורת נعمות אין בכך גודל בין לכך שדיוק לומד הותק אל הלאה טען מכון וככלום להן קוות צמגנו:

卷之三

בז"ה) וזהו מיזוג.

עליזו ית פג
וושטי אונשא
אריו פג אדרון
עליזו מסקא בז
ביה ד דרא
ימות במשבע
למשבענו וכלה

צורה מ-
בגנומת צהן ניו
הו' טמא. ה'ס נ'
כוולה בלאבוי ובצ'ו
פי פאנקל (בבב):

ממחק כטומחה פמי
לגל גולן דכמיב ה: א
פנישת (מל') : ב
טעם ו זההמר ה-
לכינם (לו ליה כוונת קה
גדילור סטמוּר, זג
פעמים, זההס סכמוּ
גמוקוס לווער מסען.
צעהו זוועהו ז

פקע מעורב וכ
לע כחיזיר פסלו
כ' לומר טכני
יד. זאת כת

שפינרכטי צפסו
צוקוק לומל ה
קי"ר) ממס קרו
למומות כטולס ו
כדרו ותמן אג

סמלקו נמיינט נעניין

לְמִשְׁרִיתָא בָּאָמֶר דְּבַר וְתַהֲרֵי
לְכֹנְשַׁתָּא דְּבָנִי יִשְׂרָאֵל? מִפְּרָא
לִמְדָי אַזְיוֹרָא חַטָּאתָא דָּא
וַיַּצְבַּע רְכַנְישׁ יְתָ קְפָמָא
דְּרַתְוֹתָא יְתָ רְמַשָּׁא וְתַהֲרֵי לְבָנִי
מִסְקָאָב עַד רְמַשָּׁא וְתַהֲרֵי לְבָנִי
שִׁזְבָּאָל וְלִגְוָרָא דִתְגִּירָוּן
בְּבִינְיהָן? קִים עַלְםָ: אֵיךְ דִּיקְרָב
בְּמִתְחָא לְכָל נְפָשָׁא דְּאַנְשָׁא וְיָהִי
מִסְקָאָב שְׁבָעָ יוֹמָן: יְהָוָה יְהִי
עַלְלוֹדִי בְּיוֹמָא תְּלִיחָתָה וּבְיוֹמָא
שְׁבִיעָתָה יְרִיבִי וְאַמְתָּא יְהִי עַלְלוֹדִי
בְּיוֹמָא תְּלִיחָתָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָתָה
לֹא יְדַבֵּר יְהִי כֵּל דִּיקְרָב בְּמִתְחָא
בְּנְפָשָׁא דְּאַנְשָׁא דַיְמָות וְלֹא יְהִי

四

למְחַנָּה בָּمֶקְוֹם טָהֹר וְמִתָּה לְעֵדָת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַשְׁמָרָת לְמַיְּנָה נֶהָ
חַטָּאת הוּא: וּכְבָס הַאֲסָפָ אֲתִיאָפָר
הַפְּרָל אֲתִיבְּגָדְיו וְטָמָא עֲדִיד הָעָרָב
וְהִתְהַ לְבָנִי יִשְׂרָאֵל וְלִגְנָר הַגָּר
בְּתוּכָם לְחַקָּת עוֹלָם:⁷ »הַנְּגָע בְּמַת
לְכָל נֶפֶש אָדָם וְטָמָא שְׁבָעָת יָמִים:
י' הוּא יִתְחַטְּא בְּבוֹן בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי
וּבַיּוֹם הַשְׁבִיעִי יִטְהָר וְאַמְלָא יִתְחַטְּא
בַיּוֹם הַשְׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְׁבִיעִי לֹא
יִטְהָר: » בְּלַהֲנָגָע בְּמַת נֶפֶש הָאָדָם

לעומם בחר

מגילה כתוב שמהר וסימס עדות צי יפה למל
למושמה: למי נדה. מי כי, כמו היכא זיך וויז
הן צי^ט, נזות מה קראות כנוגס (פדי ז) למן
זוקפה: חטאת הדא. למן תנויז^{טט} כפטעו, ולפי
כך נזות קrhoה כתוב חטאת לווער בערך כקווים
ליחס נבנלה^{טט} (פדי - מיחז עלה): (יב) הדא
יתחטא בן. צהיר פרכל^{טט} (פדי): (יג) במת
בנפש. וויז, מיט מל נפם סאלס^{טט}, לאויל נפם

טמיהnis וטgas רס"י צעגמו כמג כן ביזומל דף 7', לפ"ז נכו^ן
הו ש כל גרווק כל זה וכמו טוואט גלפוק סה' ון כמאנז יד
קעטוקיס. זין ר"ל אין מינם נדה זו כמו טולר נדה
טנפורוס נגן ה'קס בטמיה נדה, סקון צ' טרטס, טס טוּן
מלען מידס פפרלעט וארקטס כמו ענו ונד מאייס (ברלא) ד'
יע'ז, ה' (ה'קמאל ו' ה') נדרה שם קמל', וטורך כתובב
געלל, מה שגדנות צוחות ליל'ת ממליג חקון לד'ת עטני,
הכל כן וויקס ווילט, ווילט סטינס ז'קע.
הכל כן סוח מלען וויקס ווילט, ווילט סטינס ז'קע.

ביה ידי מקאב עד רמשא: יטמא והנפש הגעת המתמא עד

לען בחד

הטעמה כלל וסיה די לומר וכל חסר יגע צו
(באי"ז): לח' שכאכטונג הולמר וגאנפֿס פֿאנגעטן ולט' מהל
לטיקן פֿאנגעטן, ודחיי טוּהַי' ז' ווְהַי' קָמְהַלְקָן, נמאקס מיזט
הוּא, וגאנפֿס הוּא טאנפֿס, כי רישטֶה דקרלה מוייעי גָּלְלִיס
פֿאנגעטן גָּלְלָס טָטוֹה טָמְגָה מִת וְעַמְלָה דקָהְלָרָה קָלָה טָמוֹמָה
ליוֹלָה צוּ קָהְלָרָה פֵּי טָוְמָהָת צָנָעָה, וועל' ז' למָר הַכְּמָכָה הַוּ
גאנפֿס פֿאנגעטן בְּהַוּטוֹ טָמְגָה טָהְרָה, זו דִּינָה אַלְפָס ז' סִיחָה
טָמְלָה רק' עד שְׁפָרָן וְלֹא טָוְמָהָת צָנָעָה (הגר"א באלאחו
רבא אהלוות א' ג'): טל) זוּקוּ מְכָלָן מְהֻומָּנוּ וְסָנָפְס
פֿאנגעטן זְמָנָן וְנִקְחָה, וְלֹא מְהֻמָּרוּ וְלֹא מְעַבְּדָה גָּנוּבָה
שְׂנִינוּ נְסָחוֹתָה, ז' זָהָר, עֲלִילָה, צְבָאתָה, וְזָהָרָה.

שינויי נסחאות • גמרן • עטומן • פונטografi • ווינטג

אור יהודים

כללו מה שהנו הומavirus חין טונזין מן קדרון כו"ה על טווח מוחה כל נית דן כל מנש וכחן לו והוא שנטמיה ונכנים למקנן טמיה⁽²⁾ מיחסו צו"י במאים, ועוד נגיד וזה כבנאנטול על דבר נריהה כי מכ

זט

הנתקה מכם בזאת עתה.

גָּבָר דִּי
וַשְׁתִּיצֵּי
אֲרִי יֶת
יוֹתָא לָא
בְּ חֹואָן
קָסְמָן וּרְדָן
לְבוֹשָׂוָה
זָי מְסָאָב
קְרָב בִּיה
שְׁדִיקָה

ז' ינואר

ג'נ'ז

ה'ג

ז' כט

(ב) זבל
את, וטמלה:

מקוט מונט

ח' פ' ס' ע' ג'

הכטב הומל
הנלה הצעה

ט' ט' ט' ט'

ט' ט

גניזות
וונטמלה

לו מות סטונגע
ב' נמוש וככק

כט

וְקַפְלִי מָלֵן
מוֹכָם וּכְמָנוֹ

טו סגנון מילוי

מיומן מינם

היעבד
ולא יהוב
ל גברא
חו ליה
תא עד
אוף כל
אין לך
קסר לך
זיבקה מון
אף זמני

ב מעשינו,
א יפשפש
תטה אונך
אשר עשה

מלס, טמי
כסן, טמי
ס פלייטס
לבר מהל
יס דנרים.
יש קסלט.
עם, וליי

כאלו לא
ככ כי גם
שתים, כי
אשר גם
מדוע אם

זה הורשים,
חטא בהם
ז: כא גם
אחר גם
לא קצוף
בזה: לא
לך. שהוא
על אלה
ב עצמים

תרגום

קהלת ז

פט
סג פל-זה נפיית בחכמה אמרתי אהבה →
אתה הויתא ליט נוביין והיא רוחקה ממיין → נר רחוק מה-שתייה →
בחוכמתא אמרית ועמוק | עמק מי ימציאנו? כה סבוטי אני
בפנימי אחים אפ כל ולבי לדעת ולתוד ובקש חכמה וחשבו?

רתקת מני: כה הוא כבר
ארוחה מבני נשא למדע כל מה והוה כן יומי עלמא והוא יומ מותא והוא יומ דיני
פליכא מישיא פון הוא דישבחנית בחוכמתא: כה חירות אנה לחשא בלבאי ולמדע
ולאללה ולמתקבע חוכמתא וחשבון אגר עופרי צדיקא ולמדע פורענות חוכה דשטייא

דש"

יכול ליט עליק מקרע צלומיו לי מדס אין לדי (כל) רחוק מה שחיית. לת' לדנרים קרמוקים טסי
כלין: (כג) כל זה נסיתី בחכמה. מודע על פילימות נלחתים: ועמוק עמוק. כתה: מי ימציאן.
שלון לי כסות נרכש פון, מה נמעלה ומה למטה
מקלחות פלמנן (פ"ה ולו' וו'ק) ועל פלמנן: נסיתី בחכמה. נטול: אמרתי אהבה.
מה לפיסס וממה למפור: (כג) ועד שבותי. לדעת
לט' פמכם: והיא רוחקה ממיין. ומה טה ז:

מצודת ציון

(כג) כל זה. כל מה שאמרתי הכל בחנותי בהתחכמת
רב: אמרתי אהבה. רוצה לומר חשבתי להתחכם
עד יותר להשיג הכל, אבל ההשגה היא רוחקה היא
ממיין ואין להשיגה: (כל) רוחק מה שחיית. הדבר אשר
כבר היה רוחק הוא מהשיגו: ועמוק. רוצה לומר אף בדבר ההוא אין להשיגו, הוואיל והוא
עמוק, וכי אם אין יכול למצוא אותו: (כה) סבוטי אני ולבי. הסבוטי פני ומחשובת לבי לדעת ולחשוף ולבקש
ענן החכמה: וחשבון. רוצה לומר מחשבה בינה להבון דבר הבא במחשבה וביעין רב:

אבן עזרא

חובר על לשון זקרים ולעולם הוא לשון נקבה, חרוץ
מן אך הפעם זהה של שמשון. והענין אל החוש
לדברי המבזים והמקלים, כי כבר תדע שוגם אתה
קללת אחרים, או הם בפין או במחשובתיך: (כג) כל
זה. כל מה שאמרתי לך הכל נסיתី בחכמה,
ובפעולת הכת השכלי: והיא רוחקה ממיין. בהיות מדרגת
השלב האנושי שהוא חני בלבך, רוחק מדרגת העצם
השלבי בפועל שהוא עם והשלב ברא: (כד) ולכן רוחק.
מהשגמי מה שהיה לציר אופן מה שהיה במעשה
בראשית: ועמוק עמוק. ענן הבראה שהוא פעולת פועל
בלתי אנושי: (כה) פוכתי. פניו אני ולבי. אין כן
החמוריות, ולבי כמו כן פנה מכל עין אחר: לדעת.
במוחות: ולתוד. במחקר עוני: ולבקש. בספר הקדמוןים:
חכמה. כוונת האל במצוות: וחשבון. סבת המספר הקצוב
במיין הנמצאים הנפדים, שהם באוון שם ירצה האדם
להוסיף עליהם איזה מן חדש בהרכבה, לא יתמיד אותו

ספרונו

רבות ידב לך אשר גם אתה קלאת אחרים. וזה
בהתה החושים, כמו שקרה לעבד בשעבדו, וחכרי שאן
ראי לקצוף על זה: בין כל זה. כל מה שאומר: נסיתី
בחכמה. לחתוכון ולציד עניינו: אמרתי אהבה. בהיות
מפעולת הכת השכלי: והיא רוחקה ממיין. בהיות מדרגת
השלב האנושי שהוא חני בלבך, רוחק מדרגת העצם
השלבי בפועל שהוא עם והשלב ברא: (כד) ולכן רוחק.
מהשגמי מה שהיה לציר אופן מה שהיה במעשה
בראשית מה שהיה במעשה פועל
בלתי אנושי: (כה) פוכתי. פניו אני ולבי. אין כן
החמוריות, ולבי כמו כן פנה מכל עין אחר: לדעת.
במוחות: ולתוד. במחקר עוני: ולבקש. בספר הקדמוןים:
חכמה. כוונת האל במצוות: וחשבון. סבת המספר הקצוב
במיין הנמצאים הנפדים, שהם באוון שם ירצה האדם
להוסיף עליהם איזה מן חדש בהרכבה, לא יתמיד אותו

מודשי חז"ל

(כג) אמרתי אהבה וגוו. היה שלמה מתבקש בהלכות פרה אדומה, שהמותה ומזין עליו טהור ונוגע טמא, והיינו
שאמר אמרתי אהבה והוא רוחקה ממיין. (יומא יד).

ג. זאת חקיקת התורה וגוי" רבי יצחק פמח' (קהלת ז, כב) כל זה נסיתני בחקמה אמרתי אחותה והוא רחוקה ממנה' כתיב (מ"א ה, ט) זיתון אלהים חכמה לשלהי' מהו (שם שם, שם) יחול' רבנן אמרינו לנו חכמה כנגד כל ישראל שנאמר (הושע ב, א) זיהה מספר בני ישראל בחול הים וגוי" אמר רבי לוי מה חול גדר לום כך קיתה חכמה גודקה לשלהי' מחלת אמרין דעה חסרת מה קנית דעתה קנית מה חסרת (משל כי, כי) עיר פרוזה אין חומה איש אשר אין מעצר לרוחו.

ג. "זאת חקת התורה אשר צוה ה' ... דבר אל בני ישראל ויקחו אלין פורה אדומה", רבי יצחק – נשבא לפרש פרשה זו שהכתוב קוראamus להדרמה "חקה", שאין להבין טעםם, פתח – לדוש נכה מן המקרא שאמר שלמה בחכמתו: "כל זה ניסיתי בחכמתו, אמרתי אחכמה והיא רחוקה אמני", בתקילה הוא אומר שאות הכל נינה והשיג בחכמתו ולבסוף הוא אומר להחכים והחכמתו ממנה, כהוזר בדבריו הראשונים, ודרש את אשר – כתיב – בשלמה: "ויתן אליהם חכמה לשלהם, ובבונה הרבה מאד, וווחב לב כחול אשר על שפת הים, ותרב חכמתם שלמה בחכמת כל בני קדם, ומכל חכמתם מערבים, יוחכם מכל האנשים, מאיתן האזרחי והימן וככל דודע בני מחול, יהי שמו בכל הגויים שביב, וידבר שלשת אלפיים משל, וזהו שירו חמשה אלף, וידבר על העצים, מן הארץ אשר לבנון ועד האזוב אשר יוצא בקר, וידבר על הכמה ועל העוף ועל הרמש ועל הדגים", ובדבר זה נחלקו רבותינו עיי קה"ר ז, כג א): מהו – משמעו של משל זה על חכמתו של שלמה שהיתה – "כחול אשר על שפת הים", רבנן אמרו: משל זה "מלמד" (תנhour ב"ו, כי הקב"ה – נתן לו – לשלהם – חכמה כנגד כל ישראל, שנאמר – בהם: "ויהי מספר בני ישראל כחול הים, אשר לא ימד ולא יספור", כיצד, החכמים יש בהם לפי זונתם, הספרים יש בהם דעת, בני תורה יש בהם דעת, כל אחד ואחד יש בו דעת" (פס"ר יד, ז) "ויהן מחולקין זה מזה" (תנhour, שם). בדיותיהם, שאין דעתם דומה זו זו ואין פרופתיהם דומין זה לזה" (ברכות נח), "יאם תעמיד את כל ישראל לעבר אחד ותעמיד את שלמה לעבר אחד שכולה היא חכמתו של שלמה כנגד כל ישראל" (פס"ר יד, ח). ואילו כך – אמר רבי לוי: הכתוב מזכירה את חכמת שלמה "כחול אשר על שפת הים", קלומר. מהו חול – זה גדר – הוא – לים, "שלא יא ווישטו את העולם" (תנhour). כך היה חכמה גדרה שלמה – שלא יחתה בה, שהיתה היא לו גדר "בפני יצרו, שלא יחתה" (שם). שזו חכמתה והועלם החכמתה, לא שיחטא בעלה בה אלא שיזעור בעדו מלחתו, וכך – מתלא אמרין – המשל שאומרים: "דעה חסרת מה קנית! דעה קנית מה חסרת!", – אם לא קנית דעת לא קנית כלום, אם קנית דעת לא חסרת כלום", מבצד השומר לכל קניין, שמבלעדיו כל הקנים עזובים במקומות פרוץ לאין משר, בן הדעה מבצד לרוח האדים וציד וcohו וכל קניינו, וכך – שלמה אומר כמעט זהה: "עייר פרוצת, אין חומה, איש אשר אין מעצר לרוחו" – "כעיר פרוצה בגין חומה, כך איש אשר אין מעצר לרוחו" (תנhour), "אבל שלמה, כשהיה מבקש לעשות שלא כהוון מה היה עשו, היה חכמתו עומדת בפני יצרו, כשם שהחול עומד בפני האוקניינט", הרי: "ווחב לב כחול אשר על שפת הים" (פס"ר, שם).

(7)

Ueda, Samuel ben Isaac, b. 1540

— ספר —

מדרש שמואל

והו א

שיטה מקובצת על

פרק י' אבות

מהרב הגדול המפורסם בדורו
מוחרא"ר שמואל די אוזידא וצ"ל
בעהט"ח ס' אנדרת שמואל על מגלה רות, וס' לחם דמעה על מגלה איכה.

נדפס לראשונה בוניציה שנה של"ט
ועתה יוצא לאור במחודורה חרשה ומתקנת,
כל האותיות סודרו מחדש, והמשניות מנוקדות
בחוספה מפתח עניינים מפורט

הוצאת ס.ל.א.
בנימברק תשנ"ב

לְטוֹ שָׁמַאי אָמַר, עֲשֵה חُזְקָתָךְ קָבֻעַ. אָמֹר מַעַט →
וְעֲשֵה חֶרְבָּה, וְתוֹ מִקְבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּסֶבֶר
פָּנִים יִפּוֹת:

טנו עשה תורתך קבוע. טנו
מטה קוגע עמיס למויה טנו כל
טנוס מעטנכו עליך קנע. נומטן
המלה מקבע עמיס נומוד כל
יוס ד' פליקיס מו ס': אמרו
מעט ועשה הרבה. נטעטן נדקש מעט ועה טכנה טכו דין פאלקיס טכו מליו גמלס
טנומל וטקמה פטט נמס וגוי' וממי' ויקט נקל לך ונווע וכמיג מהי טנט קליין קמץ
ונגו':

מדרש שטואל

וה"ר מהתה היצחורי ז"ל כתב אם
אין אני לי רמז אל זמן שעבר, כלומר מי לי
בסכוחתי והתחלותי שיהיה לי שכחהה אינו
אלא בכח. וכשאני לעצמי רמז אל ההוה שיש
לו מנגדים רבים ממקרי הוםן. ואם לא עכשו
אימתי רמז אל העתיד שאפשר שלא ישגנו
עכ"ל:

טו משום דברי שמعون אמר אל תעש
חפלתך קבוע שהכוונה לא החשוב שchapלך
היא רואיה להתקבל וקובעה היא לבא עליך כל
מה ששאלת ועכ"ב אמר שמא כי אף שכחהה
ראוי שלא יחשוב בן בעסק התורה יכול האדם
לחשוב שבשכרה יملא כל משאלוינו ושהייא
קבע לבא עליו כל מה שישאל כי תלמוד תורה
בגנד قولם:

ואמר אמרו מעדן מעט ועשה הרבה שיעשה
צדקה פעמים הרבה kali שום נדר קודם אל
המעשה ולא יזר או אלא פעם ביוכל כי טוב
שלא תזרור חז"ש אמרו מעט כלומר תזרור
פעמים מועטנות על צד ההכרח ורוב הפעמים
עשה הצדקה kali נדר חז"ש ועשה הרבה חז"ש
הכחוב מוצא שפטיך תשמור, הנדר שרוצה
לצאת משפטיך שמור אותו שלא יצא אלא
עשה הצדקה kali שום נדר כי טוב אשר לא
תזרור וא"ת כשאני עושה הצדקה אני נותן
פרוטה אחת והנדר כשאני נודר אני נודר הרבה

או יאמר אע"פ שאני מעורר את עצמי
לעבודת השם יתברך אני יכול לעשות אחד
מנני אלף מה שאני חייב לעשות לבורא
שהפליא עמי הפלא ופלא. ואם לא עכשו
אימתי לפי שימות האדם נחלקים לשלה
חלקים, זמן העמידה, זמן עליה, זמן ירידה ושם
לא עכשו בזמן העליה שהוא הבהירות וכ"ש
בזמן העמידה והירידה אימתי. כמו שאמרו
בזוהר בפסוק מפני שיבת תקים כלוי קודם בא
זמן השיבה עכ"ל:

ורבינו יונה ז"ל כתב אם לא עכשו ביום
הנערות אימתי כי ביום הזקנה לא יוכל לעשות
וכן אמר דוד המלך ע"ה אשר בנינו ננטיעים
מגדלים בגעווריהם, ר"ל כי הנרע בעודו קטן
יכול לגדלו שיהיה עצו ישר ולא עקום אך
אחר שגדל עקום קשה הוא לתקנו, כן האדם
בעודו נער נקל הוא לסור מן הרע ולהיות
గדל בדרך הטוב אך אם הזקון ברשותו לא
יכול להניח דרכו הרע וכענין שנאמר חנוך
לנער ע"פ דרכו גם כי חזקן לא יסור ממנה
עכ"ל:

וה"ר מנחם לבית מאיר ז"ל כתב
אם אין אני לי מי לי, שהכחים בידי ואין
עליכי מכריח לי במעשה, וכשאני לעצמי אף
אם אתה עסוק במפעל הטוב שהוא לי בלבד אין
יספיק לי עכ"ל:

עשה יותר ממה שחש
ממה שחשב הוא ממש
המעשה. ובאמתו והו
בסבר פנים יפות כלל
יוסי בן יוחנן איש ירוש

והרשב"ץ ז"ל כת
של אבות רבי נתן שיש
שלא תקל לעצמך ותחנ
לעצמך ותקל לאחרים,
לך ואחרים שני' כי
את תורה ה' ולעשות
ישראל הרי עתה על
בעשה תורהך קבע לך
ואפשר לי עוד לומר
דורש ונאה מקיים ויז
הוא הרבה ואין היה דן
מעט ועשה הרבה דקה

ועוד שמעתי במא
הרבה שבא להזהיר ל
מפני הטובה שכלבו
מצوها זו הימים או ?
כיסגולה הוא כשהן
איןנו לומדים מה שאמר
עלינו כמה עכובים ?
מיד הדבר נשמע ב'
בידו ولكن אמר לו
הרבה שם אתה א
מעט לא תוכל לעשות

והרב ר' יהודו
ומן עסוק בתורה
התורה והוא עשה
בלבן כבר קבוע זם
להטריח את עצמי ?
קבעת עד עתה רעי
יורח גדול והוא עז

בתחלת אמר תורה ה' ואח"כ תורתו ובתחלת
אמר חפצו ואח"כ אמר יהגה יומם ולילה.
אלא לפי שיש בתורה שני מינימ. האחד חילק
סודות התורה שהוא מה שנגלה לרבי שמעון
בן יוחאי וחכיו וחלק זה נקרא תורה ה'
ובחלק זה אין יכולת ביד האדם להשיגו ואין
האדם יכול לעשות עד בוה החלק רק להיזה
חוشك ומשחוק אליה בתשוקה רבה ולכן אמר
חפצו שהוא מה שבידיו לעשות בוה החלק.
ויש חלק אחר בתורה שהוא פשוט הכתובים
והודיגים שבן אדם לחבריו וההיסטוריה והמור
וחילק זה ביד האדם הוא להשיגו אם ישם
אליה לבו ורוחו ונשמו וועל חלק זה אמר
ובתורתו כי היא צרכיה אליו לידע האstor
והmortor לעבד את בוראו גםם שבידיו להשיגו
ובוה החלק צרך שהגנה בה יומם ולילה כדי
שידע וישיג אותה למען ישמור לעשות ככל
הכתוב בה:

ועל החלק השני זהה דבר בכאן שmai
במשנה זו וע"כ אמר עשה תורהך קבע כי
בחילק זה שהוא שלך ותורתך כאמור ראוי לך
להיות קבוע בה תמיד יומם ולילה הרי בחילק
הלימוד וכנגד המעשה אמר אמר מעת ועשה
הרבה ואמר אף שתהיה שלם בלימוד ובמעשה
לא חתגאה ויהיו שאר בני אדם לנזרך אין
רק הוא מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות
כללו אתה והם שווים:

והחסיד ז"ל כתב שהשלם הזה כלל
במלות מעוטות כל השלשה דברים שזכר
שמעון הצדיק עם פירושי התנאים הבאים
אחריו ואשר פירשו דבריו. כאמור עשה תורהך
קבע כלל התורה עם פירושה יהיו בותך
בית ועוד לחכמים וכו', ובאמתו אמר מעת
ועשה הרבה כלל העבודה עם פירוש אנטיגנוס
ובאמת אין לך עשה הרבה כעשרה לשם כי
העושה לשם מסיעין אותו מן השמים ונמצא

לכן אמר ועשית כאשר גדרת עשה מה שתעשה
בלא שום גדר כמו אם הייתה גדר ווז"ש כאשר
גדרת וכשם שהיה גדר הרבה כן עשה הרבה
מבלי שום גדר שהרי מה שאחה גדר בפיך הוא
מה שנדר לך וז"ש נדבה אשר דברת
בפיך כלומר נדבת לך הוא מה שדברת
ונדרת בפיך ולהורות בפני רבים שאתה
נדיב לך ובבעל צדקה דלאו ברשייע ושובטני
עסקין וכיון שהוא נדבת לך לאהבת ה'
כן עשה ללא גדר הרבה כאלו היה גדר:

אי נמי אמר אמר מעת ועשה הרבה כאשר
עשה אברהם אבינו לאוחים שאמר מלחלה
ואקחה פת לחם מעט ואח"כ עשה הרבה
ויקח בן בקר רך וטוב ואם אין לך יכולת
לעשה להם הרבה על הפחות הראה להם פנים
זהותם כי זה יהיה חשוב להם יותר מאשר
נותן להם שור אבוס ופניך כבושים בקרען.
וז"ש והוא מקבל את כל האדם בסבר פנים
יפות כלוי אם אין לך ממן הרבה ליתן הרבה
לפני האורחים אשר באו לביתך אלא מעט על
הפחות הסבר להם פנים:

7. יש מי שפירש אמר מעת ועשה הרבה,
כלומר אף כשהתעשה תורהך עיקר הזהר בפיך
שלא תוציא בשפטך לקבוע יום ולילה למועד
שאם עשה כן חצטרך לקיים דבריך ואולי
לא תוכל ותמצא מפרק נזרך لكن אמר מעת
והעשה תהיה מרובה:

והרי מקבל את כל האדם בשמה כלומר
אע"פ שתעשה תורהך עיקר ותלמוד תמיד
התהגו עם הבריות בירוש ולא מפני הלימוד
תפירוש מהם רק קובלם בשמה ובגילה ומזה
כך ישלמו מעשיך ע"כ:

ואפשר לי עוד לפרש עם מה שמעתי
בפסוק כי אם בתורה ה' חפצו ובתורתו יהגה
יוםם ולילה שהוא כפול ויש בו שינויים

זוקעת הרובה בחרואה אל חמנע מלקלבל את כל האדם בסבר פנים יפות באמורך שאין רוצה להחבטל מקייעוח אפי' רגע אחד, אלא קיבל אונחת בסבר פנים יפות עכ"ל:

וה"ד משה אלשקר ז"ל כתב עשה
וורתך קבוע זכר שלשה שלימות שזכר ירמיה
ונבניה ע"ה, חכמה, גבורה, עוזר, ונגד מעלה
תחכמתה אמר עשה תורתך קבוע ואז אתה יכול
להלול עצמן כי כזה יש לך בח למדוד וללמוד
להלועיל מהכמתך לוותך לא כן אם לא
תשעה קבוע ז"ש אל יתהלך חכם בחכמתו
כלומר שאינו מועל לוותכו. וכן נגד העוזר
אמור אמרו מעט ועשה הרבה והוא אל יתהלך
עשיר בעשרו שאינו רוצה להועיל לוותכו.
וכנגד הגבורה אמר והו מקבל את כל האדם
במספר פנים יפות ואם תמצא אותך בצדקה ותווכלו
להצilm בגבורתך הצלים ואם אין אתה עוזר
כן החולש יותר טוב מך ז"ש ואל יתהלך
ובגבורו בגבורתו שלא תועיל לוותכו:

או יאמר והו מקבל את כל האדם ולא אמר את כל העולם כלומר מי שהוא במדרגת אדם וישאל שאלת אדם, אבל כישראל שאלת לקבלים אין לחוש ממנו וכמ"ש הכתוב אל תען בסיל באולתו עכ"ל:

ורבינו יונה ז"ל כי והו מקבל את כל
האדם בשמחה ולא בפניהם של זעם ושישנאון
דנקן אמרו חכמי המוסר רצונך שתחפוץ חפרוץ
מה שלא תחפוץ כלומר רצונך שיהיו כל
העולם חפצים בך תעביר חפצן מפני חפצם
ויבואל רצונך מפני מפני רצונם עכ"ל:

והחסיד הרב ר' יוסף ז' שושן ז"ל
כתב אמרו מעט וכן אמר הכהן מוציא שפטין
וחשמור ועשית ולא אמר מוציא שפטין תעשה
אלא תשמור שלא תשכח מה שנדורת כדי
שתחשעה ואמרו שלמה ע"ה שנ רועה ורגל

ונושה יותר ממה שחייב וידוע שהעושה יותר
אממה שחייב הוא מאשר גבריה בנפשו תשוקת
המעשה. ובאופןו והו מקבל את כל האדם
בשבך פנים יפות כלל גמilities חסדים כפירוש
יומין בן יהונתן איש ירושלים עכ"ל:

והרשב"ץ זיל כתוב שמצוּן בנוסחא אחרת
של אבות דרכיו נתן ששנו כך, עשה תורהך קבע
שלא תקל לעציך ותחמיר לאחרים ולא תחמיר
לעצמך ותקל לאחרים, אלא תהא תורהך קבע
לק' ולאחרים שנא' כי עוזרא הכנין לכו לדוש
את תורה ה' ולעשות ואחר ללמד את בני
ישראל הרי עתה עלה בידינו פירוש אחר
בעשה תורהך קבע לקבוע לך ולאחרים בשוה.
וזאפשר לי עוד לומר שהכוונה שהיה נאה
דorous ונאה מקיים ויזהיר מעת לאדם ויעשה
הוא הרבה ואז יהיו דבריו נשמעים וזהו אמור
העומן ועשה הרבה דקאמר:

7 רעוזד שמעתי بما שאמר אמור מעת ועשה
הרביה שבא להזהיר לאדם שמעולם לא יוציא
מפני הטובה שבלבו לעשות לא יאמיר עשה
מצונה זו היום או אלמוד ה' פרקים היום,
כى בסוגלה הוא כשהאדם מוציאה בשפטיו או
אין לו לומר מה שאמר כי השטן מקטרוג ומביא
עליו כמה עכובים דכין שמצויאו בשפטיו
מיד הדבר נשמע בין המקטריגים ומעכובים
בידיו ולכך אמר לו אמור מעט ובזה תעשה
הרבה שם אתה אומר לעשות הרבה אפי'
מעט לא תוכל לעשות כדאמרן:

והרב ר' יהודה לירמא ז"ל כתוב כל
זמן עסוק בתורה כדי שתתיה בקי בחדרי
התורה וזהו עשה תורתך קבע ולא תאמר
בלבך כבר קבעתי זמן הרבה ומעתה אני צריך
להטריח את עצמי כל כך אלא אמר שמעט
קבעת עד עתה ועשה מכאן ואילך קביעות
יותר גדול וזהו ועשה הרבה ובשביל שיגעת

קב
ולו
ים
ד"
שו^ר
חות
זכר
יכר
עד
שם
חק
עקב
לך
חו^ר
רים

סדר בחקתי

פרק'ה לה

מஸות המדרש

א. חשבתי דרכי וככ'
לי"ש פאן תרין, פאלין
התן וכחען, ורלי^ר
כבראות אוית עין
סוכה נגנו, ביר ע. ח.

א. (כו, ג) 'אם בחקמי תלכרי קרא הוא דכתיב (זהלים
קיט. נט) 'חשבתי דרכי לאשיבת רגלי אל עדתיך' אמר דויד
רבונו של עולם בכל יום ויום קיימי מחשב ואומר למקום
פלוני ולכית דירה פלונית אני הולך וקיוו רגלי מביאות
אותי לבתי בנסיות ולכתי מזרחות קרא הוא דכתיב
'נאשיבה רגלי אל עדתיך' רבינו בשם רב אבא אמר

א. "אם בחקותי תלכו ואתמצו תשמרו ועשיתם אותן", לא אמר לשון "שמירה" על
"בחקותי" כמו (ויקרא ייח-יט): "ושמרתם את חקתי", "את חקתי תשמרו", או לשון "עשה", כמו (שם
כח, ייח): "ישיתם את חקתי", וכמו (זחкал ל, כד): "זקתי שמרו ועשו אותן", וכמו שהוא אומר
כאן על "זאת מצותי" "שמירה" ו"עשה". אלא אמר כאן לשון "הלייה", "תלכרי" (יפית), קרא הוא
דכתיב — והוא שאמר הכתוב בפומור שדור אמר לפני הקב"ה: "חשבתי דרכי ואשיבת רגלי אל
עדותיך", אמר "דרכי" — דברים של צרכי ולא של צרכיו שמים, ולא אמר "וואיליכת רגלי" אלא
"יאשיבתך", שהוא לשון הנופל על "לב", כמו (תהלים קיט, לו): "הט לבו אל עדותיך", (ועי יפית). שכך
— אמר דור — "לפני הקב"ה" (יליש כאן, תע"ר): רבונו של עולם, בכל יום ויום היתי
מחשב — אני אלך היום לספק צרכי — ואומר: למקום פלוני ולכית דירה פלונית אני
הולך, והיו — לבסוף — רגלי מביאות אותי לבתי בנסיות ולכתי מזרחות — לעסוק
בתפילה ובתורה, שהגש שמחשבת הראשה היהת לכת לעסוק בצריכי מכל מקום מרוב אהבתך את
התורה ומורב הרגליך בה, הרי "למקומות שאין אהב לשם רגלי מolicות אמי" (סוכה נג). שאהבת הלב
لتורה ובהרהור שני, ומתוך שההרהור הראשון אישטי וארכן וההרהור השני שמתקן אהבה מהיר וקצר
תורה, בהרהור שני, הרי באליהו הרגלים מלאחן עשו שלא מדעתה המחבחה הראשה (ועי רדייל ועיי), קרא
ופועל מיד, הרי באילו הרגלים מלאחן עשו שלא מדעתה המחבחה הראשה (ועי רדייל ועיי), קרא
הוא דכתיב — והוא שאמר הכהוב, "נאשיבה רגלי אל עדותיך", אחרי שמחשבת הראשה
ראשונה להוליך רגלי לצרכי, במחשבת לב שנייה השבתי את רגלי מהדרן הראשה להוליךן אל
עדותיך.

ומה החישוב אשר הביא את דור בראשונה ידי אהבת התורה והגלה — רבינו דונא, בשם רב
אבא, אמר: "חשבתי דרכי", "דרכי" — שתום שיש לפניו, דרך התורה ודרך רשיים בעולם הזה. דרך

Falkenfeld, Samuel, 1737-1806

(12)

בעזרת השם יתברך ויתעלה

ספר

בית שמואל אחרון

על התורה

דרושים נפלאים, מפו מסולאים, ציצים ופרחים, על סדר
פרשיות התורה ערכוים, בפנים מנינים שונים, יקרים מפו
ואדריכמוניים, גם חוכו רצוף אהבה, דברי מוסר ותונחה רכה,
מספריים כבוד אל וקדושתו, לעורר את האדם לאהבתו ויראתו.

מלאת שמים

מהגאון הגדול המפורסם בדורו

רבי שמואל זצללה"ה

אב"ד דק"ק פוזנא

בעל שורית בית שמואל אחרון

נדפס בשנת תקס"ו ע"י המחבר

ואח"כ עוד כמה מהדורות

וכעת יוצא לאור מחדש מוגה ומנופה מרוב השיבושים
שנפלו במהדורות הקודמות

בתוספת מראי - מקומות ומפתחות ע"י

דוד יואל וויס

נכד המחבר

פעיה"ק ירושלים ת"ז

שנה תשנ"ד לפ"ק

עולם זה, סול' עותה 3
מה צויל. והס עותה כ-
כל טין שיעטה כל סתם
טמי נר.

ובן דוד סמלך ע"ש כתה
מלואה, טיס מופגע כ-

לגורע סגוף חייך דנבר, ה-
וחלומות, כל טין גענני נ-
ספוק חצמי, ר"ל קודי
חצמי דרכי, כהני עוכ-
סיה נוי עותה נסחט
וחטיטה רגלי אל עדומין
ונשות נסחטלו.

זה פירושם סמדריך הכל י-
לוך נכית כהנמת ול-
קדס נקסוס פלוני ה' נ-
סימתי עותה נסחטלו
מוליכות חמיה נכמי ננטום
לומדים כל ומומר מז-

והדרש טן ר' טונג מ-
טן מלואה וטאפה
וכי ישך דוד עוזר על מ-
לייך עפ"י מטבח בלחנות
כענדיס סטטמקין חמיה הר-
ויה מורה טמים עליכם.
שייעדו מלהנה, וממ"כ ה'
דאנו מירלה. ועיין צדרו
שפירותם.

- ב. לעיל ע' קלגר.
- ג. לעיל ע' קת.
- ד. לא נמצא לפניו שם. ועי'

גמואס וצומר מזוס לה ידע דנבר רע. סדרך
שייך על פסקוק וס דמיות כה יוכל לךיסומי
המץ עמן כנ"ל.

למחל. ואית כה טומטן שמול' ימות למחל, ודמי
כל האדריס הטר טוועק בעולם הוא לאטס
מזומת אל עוקק וגעור בגאנטה, וממיה דוד עוקק

דרוש לפרש בחקותי

ויש לפרך עפ"י זה שפירץ סמדריך שמולן
(אבות פ"א מט"ז) למור מעט ונכח ברבדה.
דאנס לימת צמק' קאנדרין (כו"ב) ממתקנא מועלט
הפיilo לדכי מורה, דכטלדס הוועל שכורה לעותה
חויא מזוס פצען מגטן. וטאסייו מכמי מטנא
המור מעט ועסא לרבדה, דע"י צמלהר מעט
ולמ' מהמר הנטסה מזוס, ועל ידי זה מוכל לנשות
ברבדה, כי מזס מהמר הרכשה השטן יטול חמוץ.
זה פירוש נטעו מזס לדת טן מורה, כי טמעתי
הומרים נטה מהל דומינט נלה מהר דם טן
מורה, וכיוון מהמר כן השטן יטול חמוץ מלט
טן מורה.

זה פירושם סמדריך, כל יוס ה' מופגע למקומות
פלוני ולדיבלה פלוניים ה' סולן למחל. לדוד
המנך ע"ש סי רותה נקוס הכל מזום לילא
לעוקק צמולה וציטוות וטצמאות, וסיא יכל
צמלה השטן יטול חמוץ. וסיא עותה מכם ניגען
משטן, וסיא מהמר הכל לילא צרואה נקוס צמואס
לייך למקומות פלוני ולמ' סי השטן מגטן, וכטסיא
קס צמאות נטה והלך נכמי מדרכות ולכמי ננטום.
ועוד יט לפרך ספקוק חצמי דרכי וגס סמדריך.
דאנס מהוותם הנטסה נטה דומינט, נטה
שנטס (פ"ג), טימטונג מהס מזס עותה דנבר לגורע.

76 איתא גמדריך (פל"ה, א) מז נחומי מילנו,
סח"ל (מחלים קיט, נט) טטנמי דילוי
וחטינה רגלי אל עדומין, מהר דוד לרצע"ע כלל
יוס ווועס ה' מזצט. מקום פלוני ולצית דילוי
פלונית ה' הסולן, וסיא רגלי מביהם חמיה נצמי
ככימות ולצמי מדרשות. ר' טונג צאס ר' למ' מ-
המר מצטמי ממן שקרן צל מזות וספסידן,
סח"ל וחטינה רגלי אל עדומין. ר' מנמת מתנה
דר' ה' גאנטול מהר חצמי מזס צמולה ה' מ-
מקום מלאו ונתמי צלוס נטילן, ומז למ' גאנט
ויקפמי ליכלה חמוץ.

המדרש טול' מזוס, דנדרכט הילען מזוס וכי
כל יוס ווועס טה דוד מופגע לילן
למקומות ולדיבלה פלונית. גס צי לרצות האהמוריין
ממושין, וכי נדייך כמו דוד ע"ש סי שונד על
מנת נקצל פרך. וטנא דרכט הילען יט לפרך,
עפ"י מה טטמעטי דאנס חמיה גאנט צמדריך פ'
ויאט, נטעו מזס כי טמעתי הומרים נטה דומינט
(בראשית לו, ז). ופירץ סמדריך נטעו מזס נטעו
מדת טן מורה מהר כמוג צו מזס ומזס מה-
כטסיא. כי טמעתי הומרים נטה דומינט, נטה
ההאל דט טן מורה. צי לרצות ה' קומרים וט
ה' זא.

א. ולפנינו במדרש לא נמצא. ועיין בספרaben שלמה פ' וישב שהביא מדרש זה בשם רבינו.

Grunwald, Moshe ben Amram, 1853-1910

14

ספר

ערוגתلبש

הידושי אגדה
על
חמשה חומשי תורה

אשר השair אחריו ברכה
רב הגאון הצדיק המפורסים בכל קצווי ארץ
בתורתו וצדクトו חסידותו ופרישתו
מן משה בן הוב הadol הצדיק חריף עצום
המפורסים בשם טוב מ"ה עמורם וצללה"ה

גרינוואלד

מק"ק תשאראנא
בעהמ"ח ספרי ערנות הבשש ועוד
שהיה אב"ד ר"מ בק"ק חומנא ובק"ק קליניאודין
ואה"ב בק"ק חוסט יצ"ז
שם חלקת מחוקק ספון

ספר ויקרא

נערך ונסדר על ידי
רב אהרון שפירא
נדאל - בני ברק

יצא לאור על ידי נסן המחבר

יהושע בהר"ד דוד גרינוואלד

ברוקלין
שנת תשע"א

ש

בדיקת מבחן, וכך נקבעו בוגרין וכקדק
כמי שזכה בוגרין וכקדק
הנפק מושם והוא עול על
שם מהרלת עול בענינה
בדירן לדוגמה ולצדוק גן
המלך מוג'ה סחטן, מס' 1
בענינה מהלך גראמס נג'
פרק ד מפנה 3 בענינה
הקלות נטה לדי מומלוכ
עד צורט ומוג'ה סדכט נ
עלן על רכינו צעל נוען
במיטוגה עד צורט ממיל
מיוק יונק מצד' חמו
זה סהמלו רוי', הור
הט חמץ, לדת סג
מכים, תלם נדריך נבדן
מקור מוג'ה. ושיינו זו
דין בדיקת מבחן תלם כל
ממליהה, וממלחה ממש
ומיטות מגילות וכו'. ז'
מקור לרשות וממליהם
כלע ערוץ יערום, יוף'
בבקע שמות אנקלה ז'
מנס' :

וחנה, כל זה רמזו נקי
לנסח חמלרו ר
מפיקס מולם הסוגרע,
'המוניים סס לע', דעל
צומיס, קלטימל צערכין

בכינוס קיטוב נמסוכס צלינה, לו נעסס מולמו
סלו. ושיינו לדה מלר הקמונ, והמ מס' פולט
צאמיגראן ביום נסרגמו, הכל מקמי כי נ' קוו
תולות המגולען, הכל מולם של זה סדייל טלי^ט
לען טרע.

הנה, כיטוב נמסוכס צלינה על עונומיין,
לכהו רסה חינה על עונומיין של עונמיין
כל נ'זוב נמסוכס, הכל מס' יעסס געונמיין
כל חמץוי הי היפער לו נ'זוב נמסוכס. ולרייך
ומל, דבוכום מס טהור צב נמסוכס, על ידי
הס מומלן לו גס מהצוו. על דורך סהממויז זען
יומם פ, צ גדולס מסוכס, שנטניל ייחד צעקס
אצוכס, מוחלן כל שעולס כלו. ושיינו דרמן
ממנגה צה, והמ מולדת הפלר צו נגע גדרעט
האל נ' מציג ידו נסרגמו, דשיינו, גס מס'
השינה ידו לטסרגה, ג'ס יטשר ע"י
כלו טסרגה, ומ"ס נק"ד.

(ב) זוֹאת תּוֹרַת אָשֵׁר בּוֹ נֶגֶע צְדֻעַת אֲשֵׁר
לֹא תִשְׁגַּן יְדוֹ בְּטַהֲרָתוֹ וְזֶה לְךָ
נְרָחָם לְפָרָט נְקָדָם, נְסָקָדָם לְפָרָט מַדְלָכָת
פְּלָהָה, כְּמַלְדָס מוּטוֹת וּמוֹחֵל כְּמַטְוֹגָה, סְקָבָבָה
מוֹמָל עַל כָּל עֲנוּנוֹיו, לְכָךְ נְקָרָה שְׂנָמָה שְׁגָדָל.
וּנְרָחָם נִיחָנוּוּ נְמָ"ז, מְנָן פְּסָפָלָס, הַן מַוְלָה
לְהַרְבָּעָה עַפְלָה זְוַדְקָן הַמְּסִמְמָן לְמַוְלָה סָנָה,
וּגְמַרְמָה זַעַם זַעַם יְלָפִין מַיְיחָה מַמְיִיחָה,
וּמַיְיחָה מַמִּיפּוֹת, וּמַיְיפּוֹת מַמִּיפּוֹת, וּמַיְפּוֹת
מַמִּירָות, וּמַרְוָות מַמְלָא. וְצָהָמָת יְפָלָם דְּגָרָמוֹ וְסָ
כְּלִימּוֹדִים מְרוֹזִים כּוֹלִי כָּהִי, קָלָה לְדַבֵּר סָוָה.
אָבָל עַנְיָנוּ נְרָחָם נְמָ"ז, דְּגָלָמוֹ סָכִי יְסָ
לְזְדַקָּדָק צְלָמוֹן סְמָמָה, דְּמָנָן זְוַדְקָן הַמְּ
שְׁתָמָן, סְוי לִישָׁה נְמִימָל זְוַדְקָן הַמְּ שְׁבִּיתָ,
לְמַמְמָן סְכָנָה הַיְמָה הַיְמָן מְן הַגּוֹן לְגַדְקוֹ. הַכָּל
כְּנָכָר מְנוּמָל בְּקָדְמוֹנִים זְוַיָּה זָקָן פְּרָשָׁת וּמִי חַ"נ
לְסָ, בָּן לְסָמְנָן רָמוֹ לְיִנְחָלָכְטָן, וּכְקָבְגָּנִי וּמַן

א) זאת תורה אשר בו נגע צרעת אשר לא חשין ידו בטהרתו זה, וכן. גדר נייר, נמס נסמל ונפנאה, כלם כבדים מילוי, והם גם מטיג ידו וגם. ונרכשו לי בס"ה, סנס כמו נפלל צ, וגם מסיס מולם שמורען צווס טרלמו, וכבר לקדקו צביה לעישת ח"ג דרכם ה נצחקה. ד"ה ונכו מהלכתי נמס נסמל וגם מסיס מולם שמורען, לדם קו ייח למימר מיליג, שמורען בזוס טרלמו יונגה ה'ן סקסן. וביניהם צמ"ד [נשל ד"ה ואה מסיס תורה שמורען, האלעון על פי קמנתס ברולל מה, שסוקה גמלרט זיילר וגה ט, צ]. ומוקן שכונת, דכל טהירינו צומר פיו ולטונו מדיזטורייס כל הייסור, מותלוינו היינו עולס לרענן, ונדרhit נמוח, כפיגול ה'ה ילה. ונסנה, כתמתיס ה'ן נצוב ה'ן רקיעית מהסדר מטה על הנפק, ה'ן עולס מותלוינו לרענן. וסבירנו דהממר רםמן, וגם מסיס מולם שמורען בזוס טרלמו, דיבוקה, ה'ן מורתנו יט' נ' קוייה.

דריש לכהן יומת, על פי מה דה'ימת נחומרת סלכנות זעף המכשפתין וו', מעשה נמקס ממד צאמע שציגו עלי נטן קרע, ולquam טנינה מלאה מזומלט החרק, וטהר לו ממנה. הסנטומוס פהית על סמללה, וטהר לו מה נך שנמנה רוחם השר כיגדתני. חמר ליה, פנה סמעתי מהמה כייגדתני במעשים בטוויס צולותך, וקידלכם עלייך טול פצעי, על כן ממרמי לך גס אני פמנחה שמוגרם לך. כי תאמרכו זו"ל ועין מגן מיטרים פיעפה ויקלן ד"ס שען תארון, כל סמליך לאון קרע על קברו, מחליפין

זהנה מנואר גדרות רוייל גראן טיב נא
דען עון לנון לרע נגעים צהיס. נמיה
כל ימי הילך קגען צו, מודתו היינו נקדחת ענ
ספוגה, קולע עט בס פוך ליניג עליון לנטז הרע.

טבღמו, כבמץיס הַל נָכוֹ לְטוֹב, מײַם קְרִין
חַסֵּס וּמְטוֹהָת, דְּלַאֲסֵס כֹּוֹ וְכֹו, וּמְטוֹהָת סִיטָּה
נְקָנָה. דָּנָה, סִילְרֶרֶת גְּרֻעָה יְצָה נָוָ' בְּסִינְוָת,
בְּמִינָה וְכֹו, צְמַמְנוּ כִּמְפַעַל לְעַגְלִיהָ, הַלְּגָל
הַסְּמַעַל עַל שְׁעִירִים טַנְחָה לִידָה, הַלְּגָל
הַסְּמַעַל עַל מְמַפְעָל עַיִ"ז מֵהַסְּמַעַל עַל כַּחַד
שִׁילְרֶרֶת, הַזָּה יְסָמִים יְגַדְּרָעָה שְׁוֹלָה
בְּמִינָה גְּוֹכְבָּה, דַעַל יְגַדְּרָעָה בְּלַגְוָן, נְמַת הַסְּסָס
הַמְּשַׁעַלְוָתוֹיְהוּ סָלְהַיְדָרֶרֶת בְּלַגְוָן, וְמַת הַסְּסָס
מְקָסָס דִּימָת קִינְטָלָה בְּלַגְוָן וּמְמַסְכָּנוּ. וְכֹל יְכַפֵּר
עַל וְהָא, קְהַמֵּר רְהַמְמֵה צִיכְיָה קְרִין הַסָּס,
וּקְרִין פְּטָהָת. וְעַיִן לְעַילָּה זְיַ"ס וְזַקְאָה גְּפָסָס מְדָס
הַאָסָן מֵהַסְּפִירְתָּהָיְהָ נְקָ"ד רְמָוֹןָהָיְהָ מְקָן דָס
עַל גְּדוֹנוֹת. וְזַוְּגָן, כְּבָבָן וּרְפָהָה, סָגָס יְמַעְלָה
בְּמַדְרָגָה בְּלַגְוָן, וְעוֹלָה צְמַעַלָּה אַסְרָה הַגָּה
וְכָל לְסַגְיָה הַלְּיָוָן מְקוֹדָס הַהָ. וְסַיְיָו דְּהַמְּלָאָה
קְרִין, וְהָמָרָת הַסָּרָה צָו גְּנָעָה גְּרַעָת הַסָּרָה הַלְּיָה
מְצָיָג יְלָוָן גְּטָהָמָה. חַוְנָה לְסַצִּיגָה עַד מְקָסָס
גְּזָוָה בְּלַגְוָה סִיסָה יְכוֹלָה לְהַצִּיגָה גְּטָהָמָה, עַל דָרָן
שְׁהַמְּלָאָה זְיַ"ל זְנִכָּה הָה, בְּלַגְוָה צְבָעָה
מְצָוָה עַמְלִים, לְדִיקָה גְּמֹולִים הַיִּסְעָדָה עַמְלִין,
וְהַיִּסְעָדָה צְמָדִים וְכֹו.

— ל —

וַיֹּאמֶר הָאָל מְשָׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר, בַּי
תָּבָא אֶל אַרְצָן כְּנָעָן אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן
לְבָם לְאַחֲוָה וּנְתַתִּי נָעַץ צְרָעָת בְּבֵית אַרְצָן
אֲחַזּוֹתְבָם, וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבֵּית וְהַגִּיד לְבָהָן
לְאַמְרָד בְּנָעַץ נְרָאָה לִי בְּבֵית וְהָא, גְּלִילָה. וַיַּסַּבֵּב
לְדִקְדָּקָה, דַלְמָה סְוִי לִיסָה לְמִימְרָל כִּי הַסָּס, כִּי יְקִישָׁ
גְּנָעָה גְּרַעָת הַסָּמִת הַלְּגָלְמָה וְגַוְּה, הַלְּגָל
הַמְּלָיָה כִּי מְגַלְוָה וְגַוְּה וּנְמַתִּי גְּנָעָה גְּרַעָת,

יְה. עַיִן פְּסָחִים נָטָה, בְּדַבְּתְּצָרוּעָה עַולָה קוֹדְתָה
לְחַטָּאת, וְיַ"ל מִשּׁוּם דְּבַטְּקָוּם שְׁבָעָה עַוְמָדִים אֵין
צְדִיקִים גְּמֹורִים יְכֹלֵין לְעַטּוֹד וְדוֹ"ק. (ט"ט)

בדיקם מִמֶּן, גַּלְעַךְ נְטִיס הַל נָכוֹ לְנַדְקָה גַּס
בְּמִי כְּנַפְךָ נְחַלְיָן וּמְדַקְקִין, חַמְתָּר חַטָּאָה עַל
כְּנַפְךָ מִיָּסְרָה יְוָתוֹ עַל הַהַדָּמָה. וְלֹא קְנִי כְּמָה
שְׁמַמְמָרָט עַל שְׁעִירִים טַנְחָה לִידָה, הַלְּגָל
גַּלְעַךְ נְמַהָן וּלְנַדְקָה גַּמְיָן כְּמָה לִידָה. דְּכוּדָי
חַמְלָא מְנוּלָה שְׁחַטָּה, מְסִיקָה כְּמָה לִידָה. כְּלַהֲמָר
עַכְיִילָה מְחַלָּת גְּרָמָה הַוָּ, כְּלַהֲמָר רְזָ"ל נְהָנוֹ
מִלְּקָדְךָ 7 מִזְבְּחָה עַכְיִילָה גְּוָרְלָה עַכְיִילָה, וּמִן
הַקְּלָות כְּמָה לִידָה מְמַוּוֹת. וְגַלְעַךְ לְמַפְסָס חַמְלָא
עַל זְוָרָס וּמְוֹתָה שְׁדָכָר מְמַקְוָוָה, כְּלַרְקָר שְׁהַמְּלָא
עַל רְצִינוֹ בְּנָעַל נְוָעָס חַלְמִינְקָן זְיַ"ע, סְפָמָר
צְמַנְוָה עַד שְׁוָרָס תְּמִילָה צְוָהוּ לְעַוּלָס כְּטַפְיָה
מִיעָקָב יוֹנָק מְסִדי הַמָּוֹן וּמְיָעָר הַמִּזְבְּחָה.

וְהַסְּהַמְמָרָה זְיַ"ל, מַוְרָעָה לְמַרְגָּעָה עַשְׂרָה בְּזַדְקָין
הַמִּמְמָן, דַלְמָה סְגִי נְמַת שְׁמַנְעָר שְׁמַמְמָן
מְנִימָה, הַלְּגָל גַּלְעַךְ נַדְקָה חַמְתָּר שְׁמַמְמָן מְסִיקָה
מְקוֹל מוֹתָה. וְסַיְיָנוֹ דְּבוֹר הַרְמָה, דַלְמָה נְמַהָן
לֵין דְּדִיקָה חַמְמָן הַלְּגָל כְּלַיְמָודִים שְׁרָגָה, מְלִיחָה
מְמַלְחָה, וּמְלִיחָה מְמִיפּוֹת, וּמְיָסָס מְמִיפּוֹת,
וְחַיּוֹתָה מְנֻרּוֹת וְכֹו. דְּלִי חַפְּסָר נְמַוּת נְקָל
מְקוֹל רְהַמָּה זְמִילָה מוֹתָה שְׁעִירִים, דְּסִינְרָה
לְרַעַע עַרְוָס יְעַרְיָס, יְלִפְנֵן לְטָרִיס, כְּמוֹ שְׁרָמָה
צְבָנָעָה שְׁמָמָה שְׁנִיקָרָה זְנִילָה סְוָה יְבָה, הַיְיָ וּמְמַת
מְסָנָס נְפָוָן.

וְהַנָּה, כֹּל וְהַזְּמִינָה קְרִין טַבָּלָמוֹ סָל מְזֻרָעָן,
לְהַנָּה שְׁהַמְּלָאָה זְיַ"ל זְעִילָן טָהָר, כְּמָה זְהַמָּת
מְהַיָּה מְלֹאת שְׁמַגְוָעָן, וְהַמָּת מְסִיס מְלוֹם סָל
שְׁמַמְוָה טָס רְעָה, דַעַל שְׁגָעָה עַכְיִילָה גְּנָעָס
גְּמַיָּה, כְּלַהֲמָר שְׁגָרְלָן זְעָפָה, טָהָר.

יז. שם בְּנֵמָרָא: אָמָר רַבִּי יוֹחָנָן עַל שְׁבָעָה דְּבָרִים
נְعָנִים בְּאֵין, עַל לְשָׁוֹן הַרְעָה, וְעַל שְׁפִיכָה דְּמָהָם, וְעַל
שְׁבָועָה שְׁוָא, וְעַל גְּלִילָה עַרְיוֹת, וְעַל גְּסָות הַהְרָות, וְעַל
חַנְלָל, וְעַל צְרוֹת הַעַקְעָן.

בעזהש"ה

ספר

יד שלום

על התורה

חלהך שני

ויקרא – במדבר – דברים

הירושים וביאורים, על פרשיות השבוע נאמרות
אשר חננו ה' בחמלת ה' עלי בוכות אבוחוי נבג'ט וללה'

ישבר דוב פריעדמאן

שנת תשס"ד לפ"ק

ולפי ריכינו יתול
לומר מדוע
המאות על דרכו זה
בפי סאטן וסתומו
ומל, מה סמך
ל"ג שאטן עוזר
מגעות מלחמות ומגע
פלה דוקה רק על
סגולות ויקחו הלי"ז
נורן עזמו ויחז'ו
מגיהם טהורת.

זה שליט המלחמות
שrangleל טרם נ
רואה גנוזה, והוא
שמחתה מועלם אף
כרי לומר טהני רוח
וחם"ז חי סולן נטה

עוד יט לפצת סני
רוא פ"ג נסיגת
הליין פרה הלוומה.
spl.

(ג) זאת הסורה ה'
מכמיינו ז'
הדים כי ימות נסיה
כמי שמימות עזם
מכמים וחידושים מי'
עגמו עליה.

ואפשר לומר עז'
לשולם ז'
סרע, נסוח מוטב ו
לחיי קראם קרייהם
קמיימה. וכמכו י

ובביהת טהורן כמג צה לפצת המדריך
(ויק"ג פ"ה פ"ט) חס נחומי תלכו,
פס"ד (האלים קיט יט) השגתי לדכי וחתיכת גני
הה עדותך, המלוד רצף ע"כ יוס וויס חי
ממקב למקומות פלוני ונכית דילס פלוניות חי
טולן, דוד והמלך ע"ה היה רוזה לקוס צכל
חומות לילא לעזוק נמור וצרכיהם ומצחותם;
וisis ריהם שמה שטן יגנול חומו, על כן שיק
עטקה חכמה לינגן מטען, וויא הומר כל לינגן
שרואה לקוס נחחות לילך למקומות פלוני ווין
בדעמו לנמוד טהור, וכן ביש שטן יגנול
וכחסיס כס חמוץ לילא כל נטמי מדריכות
ולצמי כנוקות, וויא שrangleל ושיי בגדי מוגזחות
חומי נטמי כנוקות ולצמי מדריכות, ע"כ.

ומעתה יט לומר כי הסורה סק' למלה כלו
דרן בעגדות ר', טהס הגדס רונה
לקיש מיז מזוה ליה יתמר שטוח מתחון נעצות
המנוא כי שטן יגנול, הך יתמר שטוח מתחון
נעשות שפשולות לילן עזמו, וויא שrangleל וויא
טוקט שטור"ה קיינו דרן בעגדות ר', צכל
הסורה כולה ולמ דוקה נפליה, ויקחו הליין פרה
הלוומה, פ"י צכל מלהל שטוח לוקט פרה כדי
נעשות מזות פרה הלוומה, רק מלהל שעריק
כוונמך שיין ליקח ספרה נקל כי גזימות, וויא
ויקחו הלי"ז לילן, ויחז'ו משפט מוש פרה
הלוומה, וויא נלהל וויא טוקט הסורה נלהל
ספרה, כי צכל מזות הסורה כן פון שטן צכל
יתמר שrangleל שטוח רוזה נעשות מזות נפי
שמחתה מזות, רק יתמר שטוח רוזה נעשות
זהה דרכ נקלטו ויחז'ו יעתה מוש מזות.

א) וידבר ס' לא מטה ואל הלאן לטמא, וויא
טוקט הסורה ה' בכ' ר' לטמא, דרכ
אל נני טrangleל ויקחו הליין פרה מדוומת וגנו;
כמפרקי סטולס לדקדוקו בסוס ליש ליכט וויא
מקום פלה, ולמ מקום סטולס.

ב) ברכ"ז ויל פ' וויא מקום סטולא, נפי
שrangleל וויא וויא וויא וויא וויא וויא וויא
יטrangleל, למלה, מה סטולא טומם ומה טעם יט
נה, לפיכך כמג צה חקה, גוילה כייל מלפני,
הין לך רשות לאשרה הלוומה. ודקדוקם כמפרץ
הלה להן טגייל וק"ז צבוס ר' מטה קדרון
טועס על מזות פרה, מטה חייו ומקומ וויא
בנה.

ג) במדרש ר' (פייש פ"ג) סס"ל (קלה ז' כ)
כל וו נקיי נמכתה הלוומה
המכתה וויא לטוקט מזות. ואך קיהול כוונת
המחלות.

ויש לפצת על פ' מה שrangleל גמדת טהור
(הטעט פ"ל מט"ז) ה' מועל מעט וויא טהה קרנה,
דרה נס לימת נסם' סנדלין (ה' ז') ממחנה
מושעל ה' פילו לדורי טורה, לכטולס ה' מועל
שרואה נעצות מזוה קאנן מצעטלן, וויאקוין
חכמי המכתה ה' מועל מעט וויא טהה קרנה, דעל
ידי שrangleל מועל וויא מלהל ה' טטה מזות, על
שrangleל נעצות קרנה, כי ה' מלהל המדריך
נקשו מזות (גרה"ת ז' ז'), מלהל כל טורה, כי
שמעתה ה' מועלס נלכלה ח' מהר דמייה, נלן ה' מהר דם
כל טורה, וכיון שrangleל כ' שrangleל יגנול מומס
מלח כל טורה, עכ"ז.

מו"ל הם מעולם הולכים בטומאה קרי שסימן
משמעות מכוון.

וזה מפכר לנו גם ממה שדרשו וזה בטומאה לדס
כ噫 ימות נחוסל, אין בטומאה ממקיים חיל
כמי טרמי עתמו עלייה, ר' ל' אין בטומאה
ממקיים, פ' טהרה אין לטעם בטומאה ממקיים
ומועלם לאילו מן השטח, זו גירע טרמיות עתמו
עליה, סיינו שיחרר לו יוס בטטריה.

וזהו כוונת הכתובים, והם מוקם בטטריה,
שנשא ברכותנו טה לטעם בטומאה, ועל
 gentro מוטב והם לנו יוכיר לו יוס בטטריה, ועל
 זה גמר הומלך ויקטו להלך פלה לדומה, טרמיות
על הטוהר יוס בטטריה פלה נלה על
טומאת מת.

באופן חמל יתנו בכתובים, והם מוקם
בטומאה חבל נוה ט' להלך, דבר אל
בני ישראל ויקטו להלך פלה לדומה וגוי חבל
לו עלה עלייה עול.

(ב) במודרך ר' נטה (פ"ט ס"ה) היה, והם מוקם
בטומאה, ובתלמוד הכתוב פ' יוציא יד
ה) מי יתן טהור מטהה ל' מה. ואיליך גיהוח.

והנראות על פי מה שאלרינו זקסרי תומך
בוגדן הנחיות להרשותם להרשותם מה פכינו
כנפסו, וכמו שאמטייל על זה מסל נמנות
הטלחות (צ"ר חפץ הנפש פ"ג) להלן הכתובים שאלרינו
להלך ותוקף בדרך עקובה, ויט לאס לנו כהנאים
רכיס, ויט לאס פרגה נסמות טשנות כמלהות
גדולות, וטהנותם נמות מעט, והם יעוזו ט' ט'
הם מהיו לטוען ולפרוק ויסיח חפץ נצלוס
בכל אלה קל מעליהם וטיהו קווים נוער, וזה
גינעו חל בטוען טהנותם, חל חס ימלך לאס

ולפי לריכו ינוהלו דברי ר' ט' ו' ל' ד' ג'
לומר מדוע גמלש בטומאה קייס
המכוון על דרך זה אל ויקטו להלך, וזה חמל
קי טהנתן וטהנותם טשולס מווין מה טהנתן,
ז' מלה, מה בטומאה טהנתן ומה טעם יט' נטה,
ל' נטה טהנתן עמל כל עת גובל חם הדרס
טבנאות מזוות ומעש' ט', והן שכונת על מזוות
פלחה דוקה רק על כל מזוות בטומאה, וזה נזה
בטומאה ויקטו להלך פלה לדומה טיקת מחלת
ג'ולן עתמו ויחמ' יקיס בטומאה, וכן צה'ל
משמעות בטומאה.

וזה שלדים קמדרכם פ' ג' למתרתי מהכ渺מה,
שהמלך שלמה היה ממלך מהכ渺מה טהני
ר' נטה נטוד, וזה וסיאם רמווקס ממנו, לפי
טהנתנה מועלה הפליא לדורי טורה, וכן חי'י
ג'ירע לומל טהני ר' נטה נטעות דבר פלוני טבנאי
וחמ' יקיס סולק נטוד ולעטוק נטכמת בטומאה.

עוד יט' פרכט הכתוב ויה מוקם בטומאה חבל
נוה ט' להלך, דבר אל בני ישראל ויקטו
ההילך פלה לדומה. ולכלהה סול'ל' ויה מוקם
טפלה.

(ג) זאת בטומאה לדס כי ימות נחוסל, ודרכו
מכמיין ו' ל' (נכחות ט') והם בטומאה
לדא כי ימות נחוסל, אין בטומאה ממקיים חיל
כמי טרמיות עתמו עלייה. ויט לאצין דבר
חכמים ומידותם מס' פ' קישור קוס עד טבנאות
עתמו עלייה.

ואפשר נומל על פ' מהmars ו' ל' (נכחות ט')
לעו'ם ירגיזו לדס יט' טוב על יט'
טער, נטה מוטב והם לנו יעטוק בטומאה, והם
להו יקרה קריית טמן, והם לנו יוכיר לו יוס
טטריה. וכמכו הכתובים דממה טקדימי

וְאַפֶּשֶׁר נָמֵל עַל פִּי מֵשָׁה כְּמַכְבִּין גַּעֲרוֹגָת
סִצּוֹטָם עַל מְהֻמָּס וְזֶל (וְזֶה מֵפָקָה)
חוֹל לְמַלְעָנָה עַל צְדָקָנוּ הַמְּמַנֵּן לְהַר הַגָּן.
וְלִכְהֹוָה קָלוּל' חֹול לְמַלְעָנָה עַל צְדָקָנוּ הַמְּמַנֵּן
שְׁחַמְמָץ מִן פְּנִים, רַק כִּי יְדוֹעַ מִמֶּנּוּ וְסַחְמָנוּ נְקָלָה
עֲבִירָה שְׁנָהִים עַיִ"י פִּימָיו סִילָּס"ל וְהַזֵּן לִי כְּמַלְאָךְ
שְׁפָנִים עַל הַמְּטוֹן גּוֹפָה רַק תְּרֵין לְעַקּוֹר מִן
הַסּוֹרֶךְ כִּי הָס נִמְזָה מִזְבֵּחַ יְסָוג עַל שְׁעִירָה
חַכְלָל לְמַמְּמָץ יְמִינָה וּשְׂמִינָה, רַק כְּעַגְלָקִים שִׁיטָּבָ
סְמָקוֹר וְסַעֲרוֹת מִסִּיקָּן כֵּה לוֹ עֲבִירָה קֹסֶת מִזְבֵּחַ
חַפְּצָל נְזֹזֶב צְבָלִימָות, וּזֶה חֹול לְמַלְעָנָה עַמְלָה
צְדָקָנוּ הַמְּמַנֵּן, פִּי מִסִּיקָּן כֵּה לוֹ עֲבִירָה
קוֹמָקָה, עֲבָמוֹ"ז.

ומעתה יט לומר כי כהן מטהו יטהר נגען, וכמיהלו העשות מקונס ה' נט למורה לנטודיע טהון די נטוב על החטן גופה, רק גורייך לטקע האורט לגמרי מטהר ממנו נט לאס השחתן, ועל זה היה מורה ליקם פרה טסיים טהנו כל השוגג טשען נט ממנה, לנוינו כי כך לקליכס יטהר נטוב על מטהר ולכחות צליז טטהה נט לאס ומיהין נט לאס והם ולעקו רחמנם מן פטורות לגמרי, וזהו מטהר לנוין שפחה שטינען ספלטין ה' לקליכס מטהו נקנחו, כי דין גרכטה לו שיטוף, כך יטהר נט שיו לקליכס לילך מהל אడולות טטהה לאס והם טיטנו. (אוכ מגשי כען זו בצליל יק' בטנדון ובכימין).

ויתבען לומד כי הוכח נחצונם ימולר עליו סס
מכס, על פי מה שמלמדו חז"ל (סוטה ג).
ל אין מuds חוטט מילג' ה'ס כן נוכח בו רוח שטוח.
ה'ס ממילג' מוען לדמי שבב נחצונם נקללה מכס
שאיפוך מעעל חוטט, וחזו כוונת המדריך שמלמר
שלמה מלמדינו ה'סמכמ"ה, פי' שמלמתו לעצום
נחצונם בגקרלה מכם, וסיה' לטוקה ממענו,
לעומפ' כלה מודמס ה'נו רוחויס שבדי' לעצום
נחצונם ה'נו נדיעיס לנוין דרכן למוקה, אלה'ן די'

העכוזו ניכר יפהנו לו כי לפה טעם וזה סוף
העוגן לאוצרת המגוז כעת, לפיקח כחן בס מקה
ויריאת סיה מלפני הין לך רשות לארח תחביריה,
יע, העיקל הום לאחלייט צדעתו ויממן צלי זוס
טעם רק מיהון צחלהט, וכן סוח נמאות נקוט
ענאה, לאחלייט טרויה רשות המגוז צלי זוס
ענאה.

לְפָנֵי סדרנרים טהלו יט לומד פירוש נדרני
ספיטו (פ' פ' נכו) לנוול טමנים לטמיון
טשווים, כי עיקר מיום בראש מזוזה סייח צלול
מקורן מהל טעמה, וזה לנוול טמנים, טהור
מקיקימים טמנים נלי צוס מקילה להל כתעם,
חווי קומ מטהמת הם עזץ קמנוח, הילן הַס
טממים לאקוול מהל כתעיםיס סייח מעמלה
טשווים, כי הס מהמלחים כתעיםיס הוי יכלך
בלרכום צל פירע"ר.

7 וַיָּקֹחַ מֶלֶךְ פְּלָס מִזְוָמָה, פִּירְמָ"י צַמֵּס ר'
מִצְס אֲלָרְקָן, פְּלָס מִזְוָמָה, מַסְלָל נְצָן
שְׁפָחָה צְטִינָג פְּלָטִין צָל מַגְןָ, הַמְּנוּחָה חַבְּלָה הַמְּנוּ
וּמִקְנָמָה תְּוֹאָהָה, כָּךְ חַבְּלָה פְּלָה וּמִכְפָּר עַל הַעֲגָלָה.
וְלִכְהָוָהָה הַיְזָן שְׁמַדְלָה דָוָמָה לְנַמְמָל דָהָלָה קַצְנָן
שְׁפָחָה צְטִינָג הַמְּנוּחָה פְּלָטִין הַמְּלָקָן, סְלִי הַמְּנוּ גְּרָמָה
שְׁצָנָה יְתָנָן הַמְּנוּחָה פְּלָטִין צָלָה גַּדְלוֹ כְּסָוגָן,
מַכְהָלָה כְּמָלָה חַמְּרָה קַעְגָּלָה הַיְזָן שְׁעָגָל מַטְהָה
שְׁנַהְמָר מַגְּהָה הַמְּנוּחָה צָלָה גַּדְלָמָה כְּסָוגָן, סְלִי יְצָרָהָל
קַטְנוֹן.

(ב) איתה נמלת רנה (פייט קי') ס' 7' (קלה
+ ב) כל וס נמי מכם המרי
היכמה ו biome למקס ממו, מל כל מה עלי כל
היכמה ו biome כולה עמלתי ופלטמי, ופלטה כל פלא
היכמה מודומת מקלמי וטולמי ופנטמי, המרי
ו חיכמה וסיה למקס ממו. ולין ציוו.

ה ממלמי המכמיה
הן סטייטן דעיזער
שאנגייע לאָפַרְה
מַגְהַן צְבָאָנוּ טַעַם
כִּי מְוֹתָת טַהֲרָה
דֶּלֶטְמָוִתְהָ רַק

ווק' מ' בטול' א',
כלש נצמי' חוקך
טועמים על מיום
א' הלסיה, ויקחו
פרלן רנו למדיס
ב' מעמי' המיום
ג' לך החר טועמים,
ד' לר' יוכל לספיקו
ו' וכזומה, ולן
עמש.

למכתה, נך
ז מוקה, כי כל
עמים פוגה כדי
ז לצעיו טסיה
טסיה מוכך נלי^ו
ו. לה כי גודלי
לו דוס צליטה
ונמה כל פרה,
ו. כל סמאותם

וכל ממלכין צ
מזה בטים י
נמי למלו מ
ואג, למלי יז
סקצי"ה, רנו
טהטפתם להג
עטטו חתם כת
כלפי מעלה,
לי וgas ה
ממי מוספרן
הה צמו מס
כונד סקצי"ז
טלטליס ה
אנטכפל להס
סוח טיה זה
ולפי זה י
פה
הדרומס סוח
רכ"י צמס י
לכ"ב ספקה;
המוא ומקנה
המוא ותוא
שענגן. בגו
הדרומה, בגו
על מטה הש
סוח טגרס;
ולפי זה י
בירה
בפלה
הומת וסמו
למר עז
לעתום גס
סוח כלן י
המראים גרי
ונט שרמן
סיה כפלה
על דרכו זה.

ובזה כתוב כיינט נט (פי' וחל) לפרט מס דמיון
במדרך (פמ"ר פ"ה פ"ג) וחתם ערום וערדי
(יחסו נט) נט מנות, ונחותה וכותם נטלן צומת
מזה וטשרן, שנומר קדיס נכוו, וכתייב (פי'
סטיס 7 כ) אני סדרן כתני עפליים וגוי. ולכורה
יקסה ש נט לוי נט נטהענדן כפלט"ז עט
לטו למצלומיכס, וגו' קדייקס גמוריס פ"ז נט
טוש חמוץ, וארך טיש זוכן מטערף ליטרלן נט
זוכמן, הילן העניין סוח לטעמך עטמאל פרעט
מכגד טעוזהו מז ויגשו מה מזה וחתם הילן
וגוי, ותמאו הילס ילה פ' עלייכם ויפט עט
טהרע עניין מזה וטמאל נמה הילעומה, ה"כ
שוע צמומו שעה נכנמו נט נט טעוזה, כי דמן
והנילס סטמיזו כנגדים וטיעזו מה פנייס גודס
לומר ילה פ' עלייכם וגוי, וגו' הילן טמאל מזה
למה הילעומה, קהו מה טטהט מלה"ז לטגע
במזה כל' טגס סוח ילה נט נט טעוזה, כי
הילן וודע נט נט טמאל הילס נמה הילן טמאל
לו סקצי"ז ידע מדע, וידוע מטה טמואגט נפי^ט
הועלס לפך מלהלינו בגודה, וירד מלהלינו
חנוק על פ"י סדרוכ, סיינו הומו הילטן צל
הדרוס הצעו טמאל נמה הילן. ה"כ כוין טה'
מזה נמה טרעומה וטראר הילן מלהלינו גס נט
להו נט נט נט טעוזה, הילן מהמת טנטזיל
יטרלן דינר נט פגעה צו, עלי"ט שוע טיש נט
קיהם מטה וטיש נכנק גדר ספקה הילן
טאטענד גמאליס הילן נט, הילן קן למשן מזה
הדרונו וטומו שוע יילו נט יטלהן וגו' טיש
יכל וטומו לאן עלייכם כי נכנק גדר ספקה,
עכמו"ז.

ובדבר זה יט למול חמוץ טעגט, דינר
להה מזה בינו רויש הילן נט
ההטן צל יטלהן, וטהר הילן נט טס זומט
לנטה וטהי נדען, על כן מן טווך טהו יכט
לטוק ספקה צימל עמץ וגס עלי' יקיס
טגוזה, וטודמי וטומו יגין עלי' וגס עלייכם,

לעתום מזוכה על חמוץ נטמו, רק נטין גס
לעוקר טgross מן הטעורה ולעוקר ולטרכ היליה
מלל וככ'.

★

ויקחו היליך פלה הילומס ממימה, לדלקו
סמכרכיס דהיליך מיזה, דסול"ל ויקטו
פלה הילומה. ולכדי רט"י ז"ל ידועיס.

(ג) בפירוט (פ' פ"ט) לטח טמאלים וטטמה
טסוויס, נטומר קדוט.

ויבואר על פ' דרכי היגמאל (חשיים נט)
טומט דרכם, נטיגנומיא דרכ' היל
טומט דרכם, קדרו מיניה מזוס וכומיה דרכ'
דנטיפ, הימתיו נט נטהלמה רט דנטיפס וכומיה
טועט טה מילמה ווטרל נט ליל, הילן מזוס
ספהום גדרה וכו'. ודחק סמסרכ' היל דהדרוס
מזוס דנטיפס וכומיה כל סקן דרכוי לסגן דרכ'
נטטן מהמייס מינה.

וביאר נטמה מזה (פ' נט) וככין זה כתוב
בנור סקודס (פמ"ט ס"ז), על פ' מז
טכטן טרטב"ה (טכטן נט ז"ל טיטן ק"ה) גני טמי
קדילום טל טימה, טנטל הילוק נטוח מזק,
טס היל נט כל טח מזק נטט טהו, טמיין
טנטרוף נטטלו, הילן היל מז נטהל מזס כדי
נטטל היל היל מז טט נט נט טהו, נטט
ומכין טט נטהט כדי נטט טהו וטויו נט
טגדר ספקה היליס מטערף נטט, עכ"ז.
ומעתה נטיך גמור כרכ' דנטיפס זומת נזעם,
הילו נטנק נט נט נט זומת ולכין הילו יכול לאגן
לכני דרכו, הילן נטיך טהו גמור טס סוח
כלל נטזק טגוזה, כוין נטנק גדר ספקה
להו טה להגן, עכ"ז.

Hayyim ben Solomon, of Cremowitz

(22)

גָּדוֹלִי לְאַחֲרֵי בְּנֵשֶׁקְתָּא לְנוּפָא
(הַקְרֵבָת הַתְּקוּנִים כָּבָד)

ספר

בָּאֵר מִים חַיִים

הַשְׁלָם וְהַמְּנֻקָּד

עם הַוּסְפוֹת חִרְשָׁוֹת עַל הַתּוֹרָה וּמַזְעָדִים
מַעַצָּם כְּתָב יָד קָדְשָׁ

מָאת רְבָנוֹת תְּפָאָרָת יִשְׂרָאֵל הַפָּאוֹן תְּחַסֵּיד הַאֲמָתִי
בּוֹצִיעָא קָדִישָׁא

רַבִּי חַיִים טִירָעָר מַטְשָׁעָרְגָּאָבִין זָוקְלָה"ה

וַיִּקְרָא בָּמְדִבָּר דְּבָרִים

פָּה עִיר קָדְשָׁן יְרוֹשָׁלָם תְּבָנָה וְתִכְבּוֹן

שָׁנָה תְּשִׁנְׁוֹת לְפָרֶט קָפָן

גבורה ברזה על עזבי רצון
להנימית לעושי רע לששות בו
בחינתה הנוראה הנטשנה מפה
בכל המדות. עיטה נפהך ו-
אליה לער על רצונו ותבעו
שאסור לאהוב, ולרדוף אחר כי
הנוראה שיריא וחרד פן ואבד ד-
מלא תאותו. ולהחפער ולהתני
אשר נאה או לפני אדרונים ק-
הבריות, ולאבד מומנו ולנטנו
לשנאו נקם בו להשמד א-
ולזרות ולשבט לדברים הא-
ולהתקשר מהת רשות
ולהמקליה עלי. וזה נקרה
הנחות בהם לוטבה לעבר
רעות וגאנזות גראות. ועל זו
ישלים את הרע גם אל שבע
שלשבעה מדותיו האלה נטש
אותן בטעמאות הקלות
ואמנם באשר החוצה
ומעבריו קה עוז
לעופו ונשתחו, ומה רעה
למעלה, ושב לפני בוראו
בחירתה גמורה בכאוב לבב
עשיה, ובשיבות חטא מה
וכל, הנה ראשית פרי הספר
דברים תל-
האחד, הוא עסוק התווע-
בלי טום פניה
ויראה וענוה ואהבה ושם
ושמוונה דברים שפנו חכ-
(אבות ו-ו) שחתורה נקנית
שהזק במעטם דרכ ארץ ו-
בה (פשל ג, ח) ראות
לעוצמתה, ואומר (ש- ד

בקחאו הוא הנקרה מות, במאקרים ז"ל (ג'ת)
יה) הרושים בחיהם קריים מותים, לא-
שעיר מות חסוב על הקלפה הנקרה
מות, שם מאין חבירין ביל חיות הקרש, רק
אפס קידה מעט מזער לתקיוטם בסוד
הכתב (קהלם כט, יט) ומולכו בבל משלחה
בנורע. ואמרו הכתינו ז"ל (אנודה גת ה) כל
העופר עברה אנה מלפוחו מוליכתו לו-
תדי, רבוי אליעזר אומר קשורה בו בבל וכ-
ובין שחקפות והחיזונים נאחו נקשרה
ברשותם, מפליא נקרים מותים, מותים מפש.
שם בתיקום קשרים מותים מותים, מותים מפש.
מות. ואניהם יוציא כי לא בלבד שגפו נושמו
נקסין תחת רשות החיזונים, אלא אף גורם
פנימים למעלה למעלה בשמי הטעמים שבה
קאוות עליונות שבעת ימי הבניון קידועם,
שחס וחלילה חס ושלום נאחו בון ב Hint
הרע ותקפות, ומוריד בכוכל אוור ש-
קדוש ברוך הוא לשנאיו - אלו הקלות
הפתחות, או ואבוי אותה בושה וכלה
ונענשה חס ושלום בבחינת (פשל גב, ג) עבד
ב ימלך ושפחה כי תירש גורתה. ונקרה
ערווה - רע ו-ה, שבחינה ו-ה שבשים נקסיין
חס ושלום מהת sag הרע, ואו נקרים
בחינת טמאים חלילה, כי בטמאים
מהקלפות המות, ותכל נקי מטענות
הארם, כי בשם שהוא מקישך את גוף
ונשתחו אל החיזונים על ידי שבע מדותיו
הקבאות בלבו, שהם אהבה ויראה
והחפאות וכו', הענות אליו לעכורת שמנו
ותברך, לאהבה אותו ולרא מפנו ולפאר
לו אצרו ונצעק יציר, ולהזרות לשם ולתקשר
בו ולהמליכו על כל אבר ואבר גיגר גיגר
שבו, במחשבתך ורבור ומעשה בקנשה
וטהרה, ולטול מסדר לטובי על ידי בחינת
האהבה שהיא אהבת חסר, ולהתאכזר

הפטאים המהפלסים לדבר סרה על ה/
לומר כי מסר הדולם מחת ממשלת המל-
ומארעוטו ומקרה פגעי העולם. ופתח לקלל
יום הילדה וליל ברzion, כי אמר שלקרתו
ונדרונו במלול רעה ערם לו זה. עד שהוחיו
לו רעוי, כי האל לא יענחת מושפט גנו, אם
בניד רפאו לו וישלחם בגד פשעים (איוב ג-
ד), (ז'ה לא הועל לו לנMRI, כי הוא היה
באמת צדיק גמור מעוזו, וניד שעלא פגס
כלל. עד שבא אלהו בן ברקאל הבזוי והגיד
לו הנקמת שנגלו ערם לו זה, שורה גלגול
פרח ונחתיב בייסורי מאי, פנדע מדברי פון
קרב קאר ז"ל. עין בוגר וקדוש פרשת
פינחים שהארך בוה, כי כל מארעות הארם
בלם באין בהשגה מלכש במקורהطبع
העלם, והפל לפי רעה חפים רעות ברוך
הוא בערך הארם בגנולו זה או בגנולים
אחרים שאבריו עלי, אין שם היטב ותבין).
ובזה סם מטמאים נטהורים, אלו נטהורים
בעזם נטמאים מתרדים - לחשב דברים
אשר לא כן, על ה' סם וחללה. אבל מי
שטעם טעם וראית בוראו פעם אחת, כל ימי
תיו לא אמר זה, כי מי יאמיר ובתי לי גנו/
ואיזו עבונה כי לפני מלך גולו ונרא בזה
בידיען.

או כה יאמר הכתב, זאת חקת התורה ד-א
אוית אוריתא בנאורה, באשר נקחו אלה
שיקבלו רכיד שזרען להם באמרו
והודעת את חקי האלים בונבר, או הנה
ארה אנטה של בוחנת מדיינים הנראים
בשרה, בלם חמיימים הם וטובי אשר אין בה
מום ורין קלל. כי מום הוא מסבר אלהים
בידיען, אבל באמת שאין בהם בוחנת תדין
בכל, כי אם הפל טבה וחסר בקדר האמורים.
7 (א) **הנוגע מטה וגו'**. אבשך רוכסן הכתב
זה על גבלי התשובה, שהארם

מברפָא, כי היא נקנראת עין חיות מיא
לפְתִחוּיקים בה, והיא המרפא את האדם
להוציאו מטבח לחיים. כי רצונו יתברך
הגעולם ב תורה, שבב ה תורה היא רצון הבורא
לעשותך וכך. ובשינה דבר בין איש ובין
דרשו יקום במשפט זה או זה, והוא רצונו
אחד יתברך. וכשהאדם קורבן עצמו באמת אל
התורה, הרי הוא מרבך עצמו בו יתברך
בביהוד עצום, ואנו נקנעם מחת רשותו של
התקדוש ברוך הוא עם כל פרטיו אכרייו
וחשיין, ואורו יתברך הנעלם בת הוא המרפא
אותו, ומוציאו מטבח לחיים, וכתמים זול
(יি)רא רבבה בה, א) נהגי ברכך אחד וכו'.

→ והשנִי הוא, שמירת שבת בכלל פָּרְטִי, ובכמאמר ר' בוןינו ז"ל (שבת קיח:) כלל השומר שבת ביהלום, אפילו עבד עבורה ערלה בדור אנווש מוחלין לו וכו', כי שוקלה שבת בגין כל התורה, במאמר חכמיינו ז"ל (שבות רבא כת, יט) ואור קרשת ה' הפאר יוכופיע ביום שבת קדרשנו, הוא בלתי שעור ערד מפקום נבואה ונורא מאד ואין שום אחיזה להחיצונים בו. שעיל פן נאסרה כל מחלוקת בא כוונת שבת, לפי שבל המלאות הן מבבחנת אחות היחסונים, כי תל"ט מלאות גנטחו מהל"ט קולות שזתקלו ארים ותודה והארין בעת חטאים. ועל פן בעית תעתקון עתודה ארין ושידאל שתווא נלוסקאות וכל מחלוקת, במאמר חכמיינו ז"ל (שבת י) בל' שום מחלוקת בא כוונת שבת, כי רוח הפטאה מעביר פן לדארין, והארין תוציא צמחה מעצמה כל תרישיה וזרעה באשר בעית המקראית, שנאמר בקה (בטاشת א, יא. כד) תרושא הארץ דשא וגנו' תוציא הארץ גנו'. ובשבת שני שום אחיזה לחיצונים נאסרה כל מלאתה, שלא לעורר שרים ונבאו להרבק בקדשה כס ושלום. מה רלא הקי בכל שאר חין זומין, שהתר

בגבורה גדרה על עובי רצונו וחרכה, של
להנימ לועשי רע לעשות ברשותם על ידי
בכחיה הנאה חניכת ממדת הגבורה, וכן
בכל הפלות. עיטה מהפך הוא שזכה כל
אללה לעבר על רצונו וחרך לאחוב דבר
שאסור לאחוב, ולרדף אגר בהתאה על ידי
תורה שירא ותירד פן יאבד דבר זה מפשו ולא
ממלא אותן. ולהחEAR ולהתקשט לפני עזני
אשה נאה או לפני אדונים קשים להלישן על
רבויות, ולאבד מטעם ולנצח בגאנזון גROL
לשנאו? נקם בו להশמר עריך עד חס ושלום,
ילחוודות ולשבח לדברים האסורים שנאוי ה/
יליהך שחתה רשות הפטרא אהרא
ללהמ'יה עלי. וזה נקרא בבחוב כי דוד
הפטרכות הטה, שמהפכין את כל הפלות
הנתנות בהם לטובה לעבותה ה/, לעשות בהן
יעוז ונצחות גדולות. ועל ידי זה ממשיכן חס
שלום את הארץ גם אל שבע המדות העליונות
ששבעה מהווים אלה נמשכות מרה, ומטמא
נובון ביטאתベルטום חס ושולמו

וְאַמְגָנָם בִּאָשֶׁר הַחֹטֹא גַּנְבֵּר בְּמַעֲשָׂיו
וּמַעֲבָרוֹ מִהָּעֲשָׂה, וּמִהָּרָעָה גָּוָרָם
לְגַנְפָּו וּנְשַׁקְתָּהּ, וּמִהָּרָעָה שְׁנוּתָם לְמַעֲלָה
לְמַעֲלָה, וּשְׁבָבָלְפִנֵּי בָּרוֹאוֹ בְּאַמְתָה וּבְתָהִים
בְּתָרְשָׁה גְּמֹרָה בְּכָאָב לְכָבוֹ מַאֲדָר עַל אָשֶׁר
עֲשָׂה, וּבְעַזְוִיבָת חֲטֹא מְתִיחָזִים וּתְלָאָה מִכְלָל
וְכָל. הַנְּהָה רְאִישִׁית אָפִירְיָה חֲסָר חֲטֹאתָה הוּא בְּשַׁנִּי
הַבָּרִים הַלְלוּ.

הַאֲחָד, הוא עסוק התורה לשם ה' בלבד, בלי שום פניה אחרת, ובאיימה ויראה ונעננה ואהבה ושםחה ושבירם שטמנן חכמיינו ז"ל במשנתנו ושםוניה דברים שטמנן חכמיינו ז"ל ארכיעים אבוחה ג' ו) שהתורה נקנית בכם, והם במעוט שחוק במעוט דרך ארץ וכו', וההתורה נאמר בה (טשל' ג, ח) רפאות תרוי לשך ושקוי לעצמותך, ואומר (ש"ה, כב) ולכלבשרו

הוא גימטריא
שטים נארן
וادرון התכני
שבח והודר
(פישל לא) א
היתה באני
ויתמן טרף
סורה ונו'
משמעות מי
לכאי עלב
וונתמים וט
נשלה מה
שמקבלת
בחינת הפה
שפשם בנו
ואפשר
שאפשר ית
ואמר שט
מקנא ל
ומעליא ל
כל יעשה
שഫדר' נ
עליו השל
שבחינה
לאם
ואורי

ג'זיר עלי'
סוד הפה
אם דלח
ג'זיר אל
ברר, וא
בחומה,
החינוך

רבנן עליו השלום שלא שמר פי ה' לדבר אל הפלע באשר צוה, נאמר בו על בפה אפניהם. וזה צא ראותה. על פיember ברברן פון קרש קדושים הארץ זיל (בלוקוטי הוה סוף פרשת בשלוח) בפסוק (שםות ז, ו) והביח בazor וג'זאו מפניהם מס, וזה לשונו: הוה נרע ביהו הוא הא הפלכות הגראת אללים במילוי היה' גימטריא צור עם הפלל, וכן עי' הפלכות עניהם, ולית לה מגרמה כלום. ואם כן אז יכול לא את מפניה מים להשקי התחותים. והעגנו הוא כי למעלה מפניה יש גם כן צורה שהוא מפקק וטתקון, והוא תפארת, ומפצע להמשך שפע לצור תחאה פלנאות, כדי שיחיה לה לתוך אחר קך לתחותים וכו'. כי בעיר אנטון דרכיש הינו', נזון לצור התחות, והעה מעריר אנפין שהוא שם הינו', יוצא מפניהם מנגן צור באפין זה. "פעמים ז, ק. ז" פעים ה', נ. וזה רק תבאה וכי, רקך להבות בחשbon העולה צורה, ורקך תבאה מפני שאין האורות יוצאים לחוץ כי אם רקך הבאה וכי ערד באן, ואמנם פרע כי יש עוד בחינה בשכנית עגנו, היא מרת הפלכות, לבוע באהר באר מים מים להשקי התחותים, והוא כי דוח ששם עצם הפלכות הוא שם ארן. וגראת בן על שם אני ד', בלומר אני בחינה הפלכות הוא בבחינה דלה עניהם, שליח לה מגרמה כלום, ואלים בשעה שההאות עליונים מותקדין ביזה, וואידין באור ברכתו והשפטו אל בית מלכיתו, ונעשה בחינה אחרת, שה' בתר הלוין מתינדר אל ה' שמויה מרות שאחרין, וכולם קאיין ומתיירן בדר' בחינת הפלכות הדרלה. או היה גראת אובי, פרוש אני ב', שאני הפלכות מקבל בצל הפהות שלמעלה עד בחינה בטר העליון הקבנה על שם ה' כלות עשר באור ישר ואור חור ויעשים

על כל פניםأكل גוף, לפי שיש מעט אחיזה הרציגים ערין בתם, בעוד מדרבי פון תרב האר' זיל. ועל בן השופר שבת מוחילן לו על כל עונתי, לפי שאורו גדרול כל קד עד שאין שום אחיזה להרציגים בו, ומפליא כל עונתיו בטילן. כי אין עונות בעולם כי אם פה שהקלפות נאחוין בנסחת הארים וגפו ובשרשו למעללה. ועקר מחלת העונות הוא, בפה שהקרוש ברוך הוא בביבול מעביר אותו משורש הארים ואין נאחוין בו תרי הוא טהור במו שניתה. הראת לערת בותה, כי הטענה רום שבת קדש שניהם פעלה ותורפה לנטש החותא שלא ימות בעונו.

← וזכה רום הבהיר הנונג בפה לכל גוף ארים. בלאמר כי כל גוף ארים בעוד שנפשו בו, באשר גע בפה הוא בוחינה קרע והחצינים, שכינע חם ושלום פחה רשותם נעשה בבחינת רשותם קמייהם וכו'. ומما שבעת ימים. פרוש שיטמא כל שבעת הימים, הן שבע מדותיו למיטה להפקן לאברהם רעות, וישלטו בהם החצינים, והן חם ושלום גאנז למעלה בשבעת הימים העליונים, להגבינם ברע חם ושלום המטהין אותם בגופר. ולזה אמר תפוחוב,

← (ב) הוא יתחטא בו ביום השלישי ובזום השישי ורבו על התויה מקדושה הגראת אוריאן תליהאי, במאמר חכמיין זיל (שבת טה). ביום השישי מרמו על יום השבת, ואם בשני הרברים האלה הוא מתחטא וכטורה, או וראי וטיר באנמה. ויככלן הן אفة שומע לאו כי אם לא יתחטא ביום השלישי ובזום השישי שנן כלות הטענה, לא טהר לעולם טהרה גמירה הרואה במדבר.

← (ג) קה זה הפטה וכו' וזרחים גו'. לאкар ענן הפלע וטעה משה

שְׁנִים

הקסמים הות יטלהן ע"י
מפלדישט וונצ'ניריה, על
קמנז'ו סוחה ומשה נטו
לאנטעס סוחה אטמגון ומיכי
וככבר ננטנוו על זו מקווה
שלאין נמייה לאחזר גטוו
קהומן רחמנן לאטאיכ, 5
טהיליה. ושינוי דהמר
הטורה טאל זוה ס', דע'
זו מטה אטאיכ'ס נכל זו
ולכן קלי ליט מקם סתוא
הטורה כולה, דאי הפסкар
על בוג

בבזה יימת כל דה' ע' גלען, ודרכו ר' זי' חנני מגלה טעם פלא, ו' שפי מה צהמרו ר' זי' ל' נגי עניך סודינו נס ה' קד' יין וכו', מפי מה נ' גלפלש על דין מה סכ' (דעומ) [מוצג] דה' סקיעען וכוניה, על מומצומיכס. וכיינן ; האזעינו נס ה' קד' דיליכן. היפסר, דה' נס מהשאנו ניקץ 'וילען', דיקל האגנה גס על פנ' ג' נ' קפה קוטייה סידיעס ו' יכול לאני טעם פלא ; על גג דככל נלטו מוקה, ומדלמורי ר' זי' ג' שלמה להוית כמזה, ש' קפלת למון דכלי חפן יוזר דכרי ממת, ולט' כמסה זי'

מוכחתין והוא גורף לפניה בלא

אבל נחמתה הולכו רויין נחמתה כי פה מרים דרכן ישלה סיכור לו סלדים וכו', יקווין כהונונה ימלה. דלקפינו חס נפי מס שמטיג בסכלו פום לצלב שנמנען, מכל מקום אין לנו גאליאל חומר מזומין יתגנץ אמו. וכמיוזר סרמן"ס היה קוטה כל סחירתם דיעת חמירה, כי אין מוכן וולת נסכלנו, כי אם מנטזומי מתקזזים ופעריה גב' צו

הענין, דעה גופתית טיה סכפלה על מעטה
הענין, לעיקר מטלס טימה מה
טבחתכם על מה שמדובר מטה רצינו דיוט
הוילגניש יטה, וככבר נוסס ולט נט, קלדרוטו
לודז'ן זמנה פט, ט. ומיומני הלהמיינו טלי מפקל
לאכציג מלווה צאכל הונשי, וטהומנו נריכת
לטיזות למעלה מטהכל, נט גטו בידי קר. ולפי
הה, ע"י מה שטה"מ הומר לפרס מכפל עט
מעטה ענין, וקטיים כהנ"ל, טה כבל נקווו
תקודס, ט"כ סי מוכרכין, ומכל מקום חמל
קס קצי"מ טרילין כפרה, וקס הלהמיינו צוא,

נישן גוף מכפלת.

בזה ניחת מטה סכתמן וחוותם שעה לסוגי מועין
המ' יסרךן גמלווא זו. דרכען לבעל רוחה

עשיר מזות נצטו ישראל בגורת, שבע שקבכלו
לולין בני נח, והוסיף עליין דינין, ושבת, וכינור
גב זאמ', ואילו פרה לא נמה בינויהם, וכן במיכליה
פרשה יתרו, אינו מונה פרה בין המזות שנצטו
נהם במרת, ועין מהר"ל גור אריה שם טוב, כי
מברкар את הענן בארכות, וראה עוד בברבר ובינו
ניש פרשת משפטים; פרשת חוקת במאמר המתחל
את חוקת.

כט"י ז"ס ו' חוקם, לפ"י שאותן והו מומך
כעולם מונין להם ישלחן, מה כמונת טהורה
ומה טעם יט' נטה, לפיכך כמוות נטה חוקה וכו'
הן לנו רצות לאלהר מהחיה, לירק לאכין. סה
בכלם מונחל נדרשות הו"ל טעם לכפר על
מעסה עגלה, על דרכן המכילה טהרה ומוקנה לוותם
בנה, כלפיהם רצ"י זתקון כי ז"ה פיל לודמה
בשם רבי משה הדרמן, וקיים טעם לפניהם על
כל פרקי מעשי ספירה על פי דרכן וזה.
ובmdl'ם זתקון נמדדנו ונטה יט' גן היימן, וס' סהמאל
סקמוב זתקון ג' גן למראתי מהכ渺ם ושייח'
רמזוקה ממני, ומפליך דצלה מה רב מלך ע"ה
המאל על כל טעמי המנות עמדתי, ועל טעם
סירה מזומה למראתי מהכ渺ם ושייח' רזקה
וירק לאכין עניינו.

ונראה לי נס"ר, לדענו כמייצ' [שםומ' טו, כט] סס סס לו צוק וומצפט וטס נימפסו, והמרו רוז"ל שחת ופלטה גמרלה נגנוו'. ולפי' ו' יקאה, לי טעם פלאס מזוס למכפר על מעסה תענגל, לי' לי' קיו זרכין כלע נכפרה. דה' ג'המת, כלע עמדו שממקלייס, ועיין גראמג"ס הילכות (דעתם) [מפניו] פלאס פלאס הילעתה וצמירה. הילעתה כ[ן] על רקע טהרה קומתת קביהה, הילעתה ומירלו, דסידיעט ליניג קומתת קביהה, הילעתה מכל מקום קהילה ודהי' מכרחתה. וככלירות קהילט'ין'ן [ונדר] נזומייס על ק'ה' ב', לא', נפטע

אלטמך ד"ה או יאמר אתה חוקת; ערבי נחל ריש
הפרשה.
ג. כן הוא בראשי' שמות שם, ח"ל; בפורה נתן להם
מקצת פרשיות של תורה שיחעסכו בהם, שבת
ופורה ארומה ודינין, וכן הוא בראשי' שם כה, ג על
הפסיק ואח בלא הימשפטים, מפרש רישי' שבמורה
גנטפו על ז' מצות בני נח, ושבת, וכבוד אב ואם,
ופורה ארומה, ודינין. אך בגמרא סנהדרין ג, ב איתא